

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

18. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (10,50 Sk)

5. KVĚTNA 2002

Z obsahu:

Jásot vykoupeného lidu

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci

17. 4. 2002

- strana 2 -

Sestra Elvíra

Druhá část portréту osoby
a díla sestry Elvíry

- strana 4 -

»Trvale elegantní«

Pro Karla Lagerfelda
zůstává tradiční oděv
katolického kněze
stále moderní

- strana 6 -

**Proč Harry Potter
vede na scesti**

Významný kanadský
spisovatel O'Brien se
vyjadřuje k fenoménu
Harry Potter

- strana 7 -

Pán vystupuje k Otci

- strana 9 -

Žena oděná sluncem

(Zj 12,1)

- strana 10 -

Život Kristův (73)

Kristologické katecheze
Jana Pavla II.

- strana 12 -

Práva dětí - práva rodičů

Co vyplývá z „Konvence
o dětech“ z r. 1998

- strana 13 -

Skutečná tvář otce Pia (18)

Četba na pokračování

- strana 14 -

*Modlete se, modlete se,
modlete se...!“ (viz str. 10)*

Editorial

Z druhého čtení dnešní neděle se dovídáme, jak již první papež učinil zkušenost, že opravdové a do důsledků prožívané následování Krista se musí nutně střetávat s duchem tohoto světa, protože se od něho diametrálně liší. První křesťané se ke své víře nepřihlašovali při sčítání lidu, ale manifestovali ji zcela evidentně celým svým způsobem života. To byl jejich způsob, jakým byli zcela otevření světu, kde pak nacházeli buďto nové následovníky, anebo kritiky křesťanského způsobu chování.

Co se myslí tímto křesťanským způsobem chování? Nic jiného než důsledné zachovávání Ježíšových příkázání. To je také hlavní odpověď naší lásky na lásku našeho Boha. Zaujal nás v tomto směru pozoruhodný příklad křesťanského způsobu chování ve společenství Večeřadla sestry Elvíry, ke kterému se dnes opět vracíme. Důsledné křesťanské chování se tu totiž stalo přímo prostředkem, jak vyléčit nešťastníky, kteří upadli do drogové závislosti. U nich je návrat ke křesťanství tak bytostně spojen s návratem k životu, že to úplně proměňuje i jejich fyziognomii, takže se pro své dosud nemocné druhy stávají neodolatelně přitažlivým příkladem. Jako by bylo třeba projít nejdříve hlubokou propastí, aby člověk odhalil drahocennou perlu a poklad zakopaný na poli.

Jako kontrast k tomuto příkladu jsme zařadili jeden zasvěcený hlas týkající se sporu, jaký se točí kolem velkého šlágru poslední doby, knih a filmu o čarodějnickém učni Harrym Potterovi. Skutečnost, že tento fenomén nachází zastánce a obdivovatele i u fundovaných katolíků, demonstruje naopak úspěšnost ducha tohoto světa, který svými polopravdami dokáže uspat křesťanské vědomí a svědomí tak dokonale, že zcela přehlídá šířící se rafinovanou destrukci křesťanských i lidských hodnot. Ohrožuje nás progresivní ztráta imunity. Spor kolem knih Rowlingové je jen jednou z exemplárních variant toho, co nás rozděluje nejen v tomto případě. Ve skutečnosti nás rozděluje důslednost a kompromisnost v zachovávání příkázání našeho Pána, který nepřišel příkázání zrušit, ale naplnit, takže hřích nezačíná až ve skutcích, ale již ve smýšlení.

Jásot vykoupeného lidu

Kantikum z Iz 12,1-6, ranní chvály ve čtvrtek 2. týdne

Hymnus vstupuje do liturgie chval jako zpěv radosti. Představuje určitý druh pečeti na několika stránkách knihy Izaiáš, které se proslavily svým mesiánským obsahem. Jedná se o kapitoly 6-12, kterým se obvykle říká »Kniha Emanuelova«. Jako ústřední postava těchto prorockých předpovědí dominuje postava panovníka, který, ačkoliv tvoří součást dějin davidovské dynastie, zjevuje se v proměněných obrysech a přijímá slavné tituly: *podivuhodný Rádce, mocný Bůh, věčný Otec, Kníže pokoje* (Iz 9,5).

Mesiáš - Emanuel

Konkrétní postava judského krále, kterého Izaiáš slibuje jako syna a nástupce Achaza, tehdejšího vládce, který má velmi daleko k davidovským ideálům, je znamením staršího slibu: slibu krále - Mesiáše, který plně uskuteční jméno *Emanuel*, to znamená *Bůh-s-námi*, který se stane dokonalou Boží přítomností v lidských dějinách. Je tedy snadno pochopitelné, že Nový zákon a křesťanství vytušily v tomto královském profilu fyziognomii Ježíše Krista, Božího Syna, který se stal člověkem, solidárním s námi.

Původ kantika

Hymnus, kterého si nyní budeme všimát (srov. Iz 12,1-6), pokládají vědci ať už pro literární kvalitu, nebo pro jeho základní ráz za skladbu autora, který přišel po Izaiášovi a žil v osmém století před Kristem. Je to takřka citace textu žalmového střihu, snad určeného pro liturgické účely, který sem byl vložen, aby tvořil závěr »Emanuelovy knihy«. Evokuje totiž některá její témata: spásu, důvěru, radost, božskou činnost, přítomnost *Svatého Izraele* uprostřed lidu, výraz, který buďto označuje Boží »svatost«, nebo jeho láskyplnou aktivní blízkost, na kterou se lid Izraele může spolehnout.

Pěvcem je osoba, která má na svých bedrech hořkou událost pocítovanou jako výrok Božího soudu. Ale nyní zkouška pominula a dostavilo se očistění; Hospodinův hněv vystřídal úsměv, ochota zachránit a potěšit.

Skladba hymnu

Dvě sloky hymnu jako by skandovaly dva momenty. V prvním (srov. v. 1-3), který je jako výzva k modlitbě, *V ten den řeknete*, převládá slovo »spása«, které se opakuje třikrát a vztahuje se k Hospodinu: *Bůh je má spása...stal se mou spásou...z pramenů spásy*. Připomeňme si mezi jiným, že jméno Izaiáš - podobně jako ono Ježíšovo - obsahuje kořen hebrejského slova »jaša«, které připomíná »spása«. Náš prosebník má proto neochvějnou jistotu, že u kořenů osvobození a naděje je Boží milost.

Stojí za to poznamenat, že je tu implicitní nářezka na velkou spásnou událost exodu z egyptské-

ho otroctví, protože se cítují slova zpěvu osvobození, který zapěl Mojžíš: *Hospodin je má síla a má chvála* (Ex 15,2).

Dar živé vody

Spása darovaná od Boha, schopná vyvolat radost a důvěru i v temný den zkoušky, je představena klasickým obrazem Bible, obrazem vody: *S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy* (Iz 12,3). Myšlenka tu mimoděk zaletí ke scéně se samařskou ženou, kdy jí Ježíš nabízí možnost mít v sobě samé *pramen vody tryskající do života věčného* (Jan 4,14).

Cyril Alexandrijský to komentuje sugestivním způsobem: »Ježíš nazývá živou vodou dar oživujícího Ducha, který jediný vrací lidstvu původní krásu přirozenosti, ačkoliv je zcela opuštěné jako polomy na horách, vyprahlé, ďábelskými nástrahami zbažené ctnosti všeho druhu... Spasitel nazývá vodou milost Ducha Svatého a ten, kdo bude mít na ní účast, bude mít v sobě pramen božské nauky, dokonce nebude potřebovat, aby mu radili druzí, a bude schopen povzbuzovat ty, kterým se přihodí, že pocítí žízeň po Božím slově. Ti během tohoto života na zemi budou svatými proroky a apoštoly a nástupci v jejich službě. O nich stojí psáno: S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy (Komentář k Janovu evangeliu II, Řím 1994, s. 272, 275).

Ohrožený pramen

Bohužel lidstvo často pustoší tento pramen, který napájí nitro člověka, jak na to trpce poukazuje prorok Jeremiáš: *Opustili mne, pramen vody živé, aby si vydlabali cisterny, cisterny rozpukané, které neudrží vodu* (Jer 2,13). Také Izaiáš o několik stran výše velebí *vody ze Siloe, které klidně tečou*, symbol to Hospodina přítomného na Siónu, a hrozí trestem záplavy *vodou z řeky dravé a mohutné*, tj. z *Eufratu*, což je symbol vojenské a ekonomické moci a navíc modloslužby, vod, které Judsko okouzlovaly, ale které by je zaplavily.

Chvála Hospodina

Další výzva *V ten den řeknete* otevírá druhou sloku (srov. Iz 12,4-6), která je jedinou výzvou k radostné chvále ke cti Hospodina. Mnozí se příkazy ke zpěvu: *chvalte, vzývejte, hlásejte, zvěstujte, zpívejte, plesejte, jásejte*.

Uprostřed chvály je to jedinečné vyznání víry v Boha spasitele, který působí v dějinách a je po boku svého tvora, se kterým sdílí osudy: *Hospodin učinil veliké věci... velikým uprostřed vás je Svatý Izraele* (v. 5.6). Toto vyznání víry má misijní funkci: *Hlásejte mezi národy jeho díla... Ať je to známo po celé zemi* (v. 4.5). Získaná spása má být dosvědčována světu, aby celé lidstvo přispěchalo k těmto pramenům pokoje, radosti a svobody.

Bolletino Vaticano 17. 4. 2002
Mezitulky redakce Světla

Ježíšova přikázání

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Budu ho milovat a dám se mu poznat

Dříve než se dnes setkáš s Božím slovem, obrať se na Ducha Svatého s prosbou, aby očistil a utišil tvé srdce a prohloubil tvou úctu k tvému Pánu. Pros ho o světlo, abys dokázal nazírat hlouběji pramen této úcty, ono nesmírné tajemství jeho lásky: *On vytrpěl smrt, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.*

Právě tento úplný návrat k Otci sleduje Pán při svém dnešním setkání s tebou. Neporozuměl bys však jeho slovům, kdybys jim naslouchal v přesvědčení, že ty sám už nepatříš k těm, kteří mají být přivedeni k Bohu. Neklam sám sebe. Počítáš se sice mezi jeho přátele, ale přízněj si upřímně: neutíkáš snad až příliš často zpět do svého domova⁽¹⁾ a nenecháváš Ježíše samotného? Chce-li tě Pán dnes opět přivést k Otci, pak je to proto, abys už nebyl jen někde u něho, odkud se tak snadno ohlížíš nazpět⁽²⁾, ale abys byl a zůstával v něm, aby se tvá radost naplnila⁽³⁾ a aby tvůj užitek byl trvalý⁽⁴⁾. Chce tě uvést tam, kde tě očekává celá Boží Trojice, abys byl přímo v jejím lůně účastníkem jejího života a žil plně tou úžasnou skutečností, že *Ježíš je ve svém Otci, ty v Ježíši a Ježíš v tobě.* Nejmá tě z této Boží vstřícnosti závrať?

Pán tě chce takto přivést k Otci, protože je *Láska. Kdo nemiluje, nepoznal Otce*⁽⁵⁾. Tvá radost i tvůj užitek, to všechno závisí na tvé lásce. A v čem se má projevit tvá láska? Ta se neměří podle míry tvého vzplanutí nebo podle stupně nadšení. Její jediná podmínka je zdánlivě docela prozaická: *Milujte mne, budete-li zachovávat má přikázání.*

Slovo *přikázání* nepatří v dnešním světě k oblíbeným. To však je důsledek jeho slepoty: *Ducha pravdy svět nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná.* Nemáš tedy nejmenší důvod, aby ses ptal zaslepených a ohlížel se na to, co se jim líbí. Ty naopak usiluj uskutečnit bezvýhradně Ježíšovo slovo, a to tím spíše, že tvůj Pán od tebe nežádá nic jiného než to, co i od něho žádá jeho Otec: *Já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce*⁽⁶⁾. Pokornou podřízenost, kterou svět nesnáší, sám Boží Syn posvětil svým životem i svou smrtí a není vznešenějšího stavu, než následovat v tom svého Pána a Mistra: *Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje.* Nedívej se na jeho přikázání jako na zatěžující břemena, ale jako na nedocenitelný Boží dar. Vždyť ona ti ve skutečnosti jen lidskými slovy přibližují a zpřístupňují samu Boží podstatu tak, abys i ty mohl být *dokonalý, jako je dokonalý tvůj nebeský Otec*⁽⁷⁾.

Kolik lásky a darů je uloženo v Ježíšových přikázáních, poznáváš zřetelně z jeho zaslíbení: *Toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec, i já ho budu milovat a dám se mu poznat.* Vpravdě vznešená

a božská jsou Pánova přikázání, která stejně jako jsou projevem lásky, i svým obsahem nežádají nic jiného než lásku: *To je moje přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás*⁽⁸⁾. Teprve touto vzájemnou láskou vytváříme totiž prostředí, ve kterém může přebývat Bůh, který je Láska. *Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já jsem zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce*⁽⁹⁾. Chce-li tě Pán přivést k Otci, znamená to, že tě chce zcela proměnit Láskou, která tě milovala ještě dříve, než jsi ji mohl poznat. Vždyť v tom je i tajemství jeho vlastní božské blaženosti. Co více mohl Pán udělat pro tvé štěstí a tvou radost, než že se ti takto dávat poznat?

Začneš-li ve světle a síle Božího Ducha hledat svou radost jen tam, kde ji prožívá Bůh, celá tvoje bytost se obdivuhodně promění. Zmizí všechnen starý kvas a stane se z tebe *nové těsto*⁽¹⁰⁾ – *nové stvoření.* *Kdo je v Kristu, je nové stvoření, to staré pomínulo, nové nastoupilo*⁽¹¹⁾. Rázem vyblednou všechny jiné dosavadní radosti a potěšení, za kterými ses tak často ohlížel a vracel. Boží láska je tak nerozlučně spojená s Boží nekonečnou radostí a dobrotivou vstřícností, že ona začne přetékat z tvého srdce do tvých očí, do tvé tváře, do tvých slov a veškerého tvého jednání, takže se stane i pro tvé bližní zcela zřejmým, že i když jsi ještě ve světě, *nejsi z tohoto světa.*⁽¹²⁾ Pán tě převede od světa k Otci, abys byl zcela proměněn v Krista láskou Ducha a celou svou bytostí uprostřed světa hlásal slávu jeho Otce.

Reakce tvého okolí na tvou proměnu bude podobná té, s jakou se setkávali první Kristovi učedníci: U lidí dobré vůle se *teshili všeobecně oblíbení*⁽¹³⁾, ale současně *svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa*⁽¹⁴⁾. Lidé tohoto světa ti totiž nemohou nezávidět, že ačkoliv nic nemáš, máš to, co oni nemají, i když to tak nákladně a usilovně hledají: trvalou radost a trvalou naději. Protože však nemohou, ani nechtějí přijmout Ducha pravdy, nevidí jiného východiska, jak se vyrovnat s tvým provokujícím příkladem, než že *pomlouvají tvé dobré křesťanské chování.*

Obětuj tyto nesnáze za ně, aby se brzy zastyděl za své špatné řeči. Taková oběť by však byla zmařena, kdybys přitom sám neměl *dobré svědomí.* Tvá posvátná úcta k Pánu, který tě přivedl k Otci, ti dává dostatek důvodů, abys *s jemností a skromností dokázal obhájit důvod své naděje.* Vyznávej Pánu stále s upřímným srdcem: *Jak úžasná jsou tvoje díla! Ať se ti koří celá země, ať ti zpívá!*⁽¹⁵⁾

Bratr Amadeus

(1) Jan 16,32; (2) srov. Lk 9,62; (3) Jan 15,11;

(4) tamt. 16; (5) 1 Jan 4,8; (6) Jan 15,10;

(7) Mt 5,48; (8) Jan 15,12; (9) Jan 15,10;

(10) srov. 1 Kor 5,8; (11) 2 Kor 5,17;

(12) srov. Jan 17,16; (13) Sk 2,47;

(14) Jan 17,14; (15) resp. žalm 66.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 8,5–8.14–17

Filip přišel do hlavního samaršského města a hlásal tam Krista. Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky. Z mnoha posedlých totiž vycházeli nečistí duchové s velkým křikem. Také bylo uzdraveno mnoho ochrnutých a chromých. Celé město se z toho převelice radovalo. Když se apoštolové v Jeruzalémě dověděli, že Samařsko přijalo Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti tam přišli a modlili se za ně, aby dostali Ducha svatého. Do té doby totiž na nikoho z nich neseštopil, byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše. Vložili tedy na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého.

2. čtení – 1 Petr 3,15–18

Milování!

Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností. Musíte však mít přitom sami dobré svědomí! Pak se budou muset zastydět za své špatné řeči ti, kdo pomlouvají vaše dobré křesťanské chování. Je přece lépe, abyste snášeli utrpení – chce-li to tak Bůh – za to, že jednáte dobře, než za to, že jste udělali něco špatného. Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrčen podle těla, ale podle ducha dostal nový život.

Evangelium – Jan 14,15–21

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Pomocníka, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás sirotky, zase k vám přijdu. Ještě krátký čas, a svět mě už neuvidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a je zachovává, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec, a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

Sestra Elvíra

Přinášíme dnes druhou část portrétu osoby a díla sestry Elvíry, zakladatelky Večeřadla, společenství, které úspěšně uzdravuje drogově i jinak závislé mladé lidi modlitbou a posvěcenou prací.

»Doporučuji mladým lidem a párům, aby se pevně přimkli k růženci a tak překonávali všechny těžkosti a nutkání ke zlému,« vysvětluje sestra Elvíra. »A vždy to účinkuje!«

»Ano, sestro Elvíro, ale ty se staráš matersky o každého mladého člověka, který je ti svěřen, při čemž používáš zcela zvláštní, osobně zaměřenou metodu uzdravování (odpovídající věku, kulturní úrovni, rodinné situaci, zdravotnímu stavu jednotlivých osob). Ve skutečnosti je to velká odpovědnost.«

»Ano, to souhlasí, ale nejsem to já, kdo to vzal na sebe. Matka Boží si ze mne udělala dar pro mé mladé... Pokaždé, když některého z nich ke mně přivedou, říkám, bez ohledu na jeho věk (jeho sociální postavení se vůbec nepočítá) všem ve skupině: „Děti, uveďte ho do pucul!“ Dostane jíst, umyjou ho, oblečou, jak se patří. Pak ho obejmou a řeknu mu: „Jsi srdečně vítán, čekala jsem na tebe.“ Často se dá do pláče... „Jak je to možné? Nikdy jsme se předtím neviděli...“ „Můj poklade, nebyl to Pán, který to všechno pro tebe připravil?“«

V životě sestry Elvíry a ve společenství Večeřadlo zaujímá Medjugorje důležité místo. »Ano, naše Večeřadlo vzniklo právě ve chvíli, kdy byla oznámena zjevení v Medjugorje, zvláště v Itálii. Od roku 1983 jsme sem konali poutě. Byli jsme ihned uchvázeni velkou milostí Matky Boží. A mezi jiným vzniklo naše přátelství s Víckou. Naše spojení s Medjugorjem bylo od samého počátku tak intenzivní, že někteří po mně žádali doznání, že i já jsem viděla Matku Boží. Ale nebylo tomu tak. I přes silnou přítomnost Matky Boží, bez níž by

naše zkušenost byla nemyslitelná, a skrze skutečnost, že Maria nám už ani nemohla být bližší, nemyslím si, že bych měla charisma vizionářky.«

»Ale založila jsi v Medjugorje dům, který je pro společnost, jako je vaše, která má domy po celém světě, základním a výchovným bodem.«

»To souhlasí; mnozí poznali naše dílo za svého pobytu v Medjugorje, ale také slyšeli o nás od poutníka, který zde byl. To je také na mezinárodní úrovni velice důležité, zvlášť když naše domy v cizině vznikly s takovou rychlostí, která je bez vztahu k Medjugorje nemyslitelná. Medjugorje je naše srdce, nebylo do našeho hnutí teprve dosazeno.«

»Pro vás je Medjugorje tak zásadní zkušenost, že se zdá, jako by vaše domy vytryskly z tohoto ducha.«

»Především, tak se mi zdá, pokud jde o cenu a sílu modlitby. Modlitba a „kristoterapie“, to znamená terapie, kterou používáme, tvoří jeden celek. Ve skutečnosti to nejsem já, kdo navrhl tuto terapii, oni si ji navrhli sami mladí mezi sebou. Ti, kteří zůstávají (někteří také odcházejí), musejí respektovat denní pořádek a společenství. Jak jste viděli, vstáváme v 6 hodin a pak jde každý po své práci, která mu byla přidělena. Nikoho nevyzýváme k modlitbě. Nicméně dříve nebo později každý najde dveře do kaple. Pak objevují modlitbu, začínají hovořit s Bohem, s tím Bohem, kterého hledají, aniž by sami věděli, již tím, že si píchají heroin, i když to zní dokonce paradoxně. V tom okamžiku pak začíná proměna. Kristus proměňuje lidi radikálně; dává jim sílu, která je uschopňuje k svědectví a k přesvědčení, nejdříve jen vů-

či sobě samým, pak i vůči druhým. Protože naše společenství je otevřené pro všechny, pro různá křesťanská vyznání, pro židy, muslimy, buddhisty, ateisty, když někoho nově přichozícího zaujme vnitřní klid, ochota, vysoký stupeň srdečnosti, které zde od určité doby panují, pak v něm propukne velká touha poznat to a porozumět tomu. Navzájem si rozumějí bez mnoha slov. Prošli sami peklem, osobní příběh jednoho se hluboce podobá propastem toho druhého. Objevují společně Krista. Ti, kteří ho objevili dříve, byli tím proměněni nejen vnitřně, ale také ve fyzických rysech, ve svém chování, v pohledu. Ti, kteří přišli později, berou si je důkladně pod lupou a zkoumají je. Taková »zkouška« vede k modlitbě, k otázkám a k rozmluvě s Bohem.

Už nežijeme v době, kdy k modlitbě zvaly zvony. Ráno často potkávám mladé v kapli; jsou zde od půl páté, mnohem dříve než já. Nikdo je k tomu nevyzýval, aby přišli. Mimoto modlitbě se není možno naučit, učíme se jí, jako se učíme dýchat, jako se učíme chodit. Modlitba vzniká v nás, pokud jsme schopni se ztišit. Vzniká ve styku s utrpením, které je neporovnatelnou školou duchovního vzdělání a zrání. Naši mladí jsou ráno konfrontováni s Božím slovem. Ještě nikdy jsem neslyšela od některého kněze, biskupa nebo teologa tak konkrétní, životem prosycené komentáře. A to všechno působí,

že u nás panuje dokonalý klid; ale také se radujeme, protože Boží pokoj není hřbitovní pokoj. Boží pokoj je radost!

Mladí lidé mají mnoho příležitostí slavit svátky; dni s hosty, hudba, animace (jak bylo uvedeno již v prvním článku), jsou i takoví, kteří tuto radost nesou do měst v Itálii i v zahraničí: *Od světla ke tmě*.

Ostatně naše domy nejsou žádná vězení. Jsem dokonce kritizována, že nechávám své lidi tak často na ulici. Náš koncert *Od tmy ke světlu* je poselstvím naděje, která tryská z života těchto mladých lidí. Oni byli tmou, smrtí, peklem ve světě. Nyní jsou světlem, nadějí, radostí. Hovoří spolu zcela otevřeně, odhalují podvod svého předchozího života, podvod, který nabízí svět drog. Vyprávějí o tom, jak přešli od této lži k pravdě.«

Je to velmi hluboké obrácení, které zjišťujeme u těchto »hochů« sestry Elvíry a které má jednou vliv i na jejich rodiny.

»Otcům a matkám říkám: „Obráťte se. Obrátit se znamená: máš-li nějaké záliby, vzdej se jich; když kradeš, přestaň s tím; když jednáš zle se svou ženou, musíš ji nyní respektovat; když jsi lhář, musíš přestat obelhávat i sám sebe. Musíš mít odvahu odložit masku před svými dětmi, říct jim, že jsi slabý, že máš strach, že i ty potřebuješ přijímat odpuštění, být pochopen. Musíš přiznat, že jsi ubožák, i když tlučeš pěstí do stolu, jako bys něco znamenal. Musíš mít odvahu zachovat klid a nevytáčet se. Půjdeme cestou pospolu. Já tě neopustím. Vím přesně, že je to těžké. Vy rodiče jste si navykli všechno vašim dětem dovolovat, abyste tak vykoupili své chyby. Bůh ví, co všechno jsem v těchto letech slyšela... Otec vzal s sebou pětiletého syna na projížďku, zatímco ve skutečnosti jel za svou milenkou. Aby byl ‚hodný‘, koupil mu horu hraček. Dítě mělo radost, ale to, co tam zažilo, mu zůstane na celý život. Říkám rodičům: „Ta-

kové věci se už nesmí stát, jinak pošlu vašeho syna k vám domů. Pak budete mít kříž před očima. Ráda se postarám o vašeho syna, ale i vy se teď musíte přičinit, protože rodiče jste vy a já vás nemohu nahradit.“ Když rodiče vidí, že jejich syn bere drogy, přicházejí za mnou a říkají, že to není jejich vina. Jsou zoufalí: „Copak jsme se zmýlili na celé čáře?“ Pak s nimi začínám hovořit o odpovědnosti. Rodiče musí pochopit, že dítě je plod toho, co mu rodiče svým životem předvádějí. Dítě je jako větev stromu. „Milí rodiče, já udělám to nejlepší, abych vám pomohla, ale musíme si pohledět do očí a říct jeden druhému pravdu. Buďte poctiví!“

Z této perspektivy založila sestra Elvíra v Turině, Miláně a jiných městech centra setkávání a vzájemného naslouchání pro rodiny; vedou je rodiče, jejichž děti se osvobodily od drog.

Ale horizont sestry Elvíry tím není vyčerpán. Vedle domů, které přijímají muže (tyto domy mají převahu, protože je více drogově závislých mužů než žen) a domů pro ženy existují také rodinné domy nebo rodinná bratrství. Skládají se z manželských párů, které nabízejí určité služby, nebo které k sobě přijímají mladé drogově závislé. Aby to mohly dělat, musí žít se společenstvím dva roky v úzkém kontaktu. Sestra Elvíra popisuje:

»Přijdou do Saluzza, kde prožijí několik týdnů. Pak se opět vrátí domů, stráví opět několik dnů s námi, aby udělali „zpytování svědomí“. Dobrovolníci se tedy setkávají se mnou a s ostatními spolupracovníky Společenství. Je obdivuhodné pozorovat, jak velice tato zkušenost naše dobrovolníky mění a hluboce obnovuje. Tak tomu bylo například u Karla a Amélie, manželů z Milána, kteří mají pět dětí. Když udělali tuto novou zkušenost, Karel řekl: „Dříve jsem hovořil se svými dětmi, ale šlo

o témata, která je zajímala, o peníze a o práci. Trávil jsem s nimi čas, ale abychom se pobavili a utráceli peníze. My dáváme svým dětem jen to, co jim dává svět. A tak se dvě z nich staly drogově závislé.“

Pak se všechno změnilo. On poznal naše Společenství, vrátil se k víře a nakonec šel do sebe. Když mi řekl: „Elvíro, my bychom chtěli spolupracovat se Společenstvím,“ řekla jsem mu jasně a zřetelně: „Opatrně, já od tebe žádám mnoho, já od tebe žádám všechno, protože křesťanství vyžaduje všechno, abys mohl všechno darovat.“ Nyní – po letech – říká Karel ženě: „Ani za všechno zlato na světě bychom se nevrátili na starou cestu.“ A Karel také říká: „Byl jsem paličatý. Pán mi musel hodit na hlavu dvě cihly: jedno drogově závislé dítě nestačilo, musely být dvě. Ale nyní říkám: Jsem šťastný. Pán mi daroval své požehnání.“

Lidé sestry Elvíry vydávají svůj časopis *Zmrtvýchvstání*. V něm vypravují své zkušenosti, které udělali. Na redigování se podílejí i rodiče spolu se sestrou Elvírou a všemi spolupracovníky.

Ale kdo je tato neobyčejná žena? Jak vypadá její vlastní životní příběh? **Sestra Elvíra**, která se ve světě nazývá **Rita Petrozzi**, se narodila před dvaadesátiletými lety v harmonické rodině v Sora v provincii Frosinona.

»Můj otec měl veliké vnitřní bohatství a neobyčejně jemnou citlivost. Moje matka byla obdivuhodná žena. Před čtyřmi roky ji Pán povolal k sobě. Konec svého života strávila ve Společenství.« Během války odešla rodina do Alexandrie na severu Itálie. Elvíra byla čtvrtá ze sedmi dětí.

»Vzpomínám si na utrpení války a poválečného období. Moji rodiče byli pro mne v oblasti víry obdivuhodnými svědky... U nás doma měli vydědenci své čestné místo, nebyli jsme bohatí, ale pro chudé bylo vždy místo u stolu, i když jsme neměli nazbyt.«

Elvíra byla otevřená, veselá děvče, které milovalo společnost, tanec a přírodu.

»Byla jsem věřící, ale nebyla jsem bigotní. Do kostela jsem chodila jen v přikázané dny. Svě bližní jsem vždy hluboce milovala. Tak se často stávalo, že jsem v neděli rezignovala na procházku, abych uklidila domovy několika osamělých žen. Nebo jsem štípala celé dopoledne dřevo, abych mohla zatopit v kamnech jedné nemocné zarmoucené ženy. Stálo mě to přemáhání, ale to bylo zcela normální. I když jsem tehdy neměla o tom jasnou představu, Bůh pro mě připravoval svůj plán. Bylo mi dvacet, když jsem byla zasnoubena s jedním dobrým mladým mužem, který se líbil i mé rodině. Chtěli jsme se brzy vzít, když jsem náhle ucí-

tila, že to není moje povolání, i když jsem ještě nevěděla, k čemu jsem povolána. Myšlenka stát se řádovou sestrou mě ještě nenapadla, a ani když potom přišla, ještě jsem neviděla před sebou jasně... Vykonala jsem proto exercicie a pochopila jsem, že mě Bůh volá k řeholnímu životu. Moje rodina tím nebyla nadšena, ale já jsem učinila bez okolků své rozhodnutí.« Elvíra vstoupila do řádu sester sv. Jany Antidy Thouretové, který se věnuje péči o duševně choré, chudé a nejpotřebnější v nemocnicích a starobincích... »Nevěděla jsem mnoho o tom, co mě čeká; měla jsem jen velkou radost v srdci, nadšení pro život a chuť k osobnímu nasazení. To se ve mně vyvíjelo dvacet let uprostřed mnoha těžkostí.«

»Tvůj překypující temperament ti tvůj život nijak nezjednoduší.«

»Často jsem zapomínala na tato pravidla chování, která se tehdy v řeholní společnosti pokládala za důležitá a musela se závazně dodržovat, pokud se někdo chtěl stát členem kongregace. Ale nelituji těch let, i když se tato pravidla mohou dnes zdát přehnaná. Byla to důležitá škola, která mě připravila na to, abych se utkala s drogově závislými. Během pětaticeti let mého řeholního života mě nikdy nenapadla myšlenka odejít. Dnes je v řeholním životě mnohem více pochopení pro přísná pravidla,

Společenství Cenacolo v Medjugorje při pěší cestě na Križevac (v době, kdy se budovalo)

která platila v předkoncilní době, ale asi jsme upadli do opačného extrému. Půst a pokání dávají opět chuť k životu. Když našim tělem prochází utrpení, daruje nám to vnitřní svobodu, osvobození, které potřebujeme, které je nutné, abychom dobře žili. Léta noviciátu vyjasnila můj vztah k Bohu, udělala ho důsledným a konečným. Dala mi odkrýt nenahraditelnou sílu modlitby. »

Sestra Elvíra pak byla patnáct let v jedné turínské nemocnici. Nakonec ji představené požádaly, aby si doplnila studium. Poslechla a stala se pak učitelkou. Nejdříve v malém městečku na ligurském pobřeží. Později byla poslána do školy v Saluzu. Mezitím uplynulo od jejího vstupu do kláštera třiačtyřicet let. »Mnoho jsem se naučila: především vytvářet své vnitřní ticho. Dnes se lidé ticha bojí. Ale ono je nezbytné, abychom se setkali s Bohem, odpověděli na nekonečnou touhu, která je v každém člověku, přijít do styku s Absolutnem.«

Ve svém volném čase v Saluzu navštěvovala vězně, pomáhala nemocným a chudým. Ale to jí nestačilo. »Jako řeholní sestry jsme se rozhodly sloužit potřebným. Jsme činné v nemocnicích, starobincích, poliklinikách, ale mezi námi a ubohými zůstává stále bariéra dveří, které se večer zavírají, aby se otevřely opět ráno: na jedné straně jsme my a na druhé oni. Není to celodenní spoluúčast. A pak jsem také cítila, že moje pravé povolání spočívá v tom, nést Boží radost mladým lidem v jejich zoufalstvích a zklamáních... Tři roky jsem se modlila a pak jsem měla před očima jasno, co mám dělat. Prosila jsem svou představenou a našeho biskupa, aby otevřeli dům pro chudé, kde bych mohla s nimi žít ve dne v noci. Na počátku jsme byly čtyři sestry.«

Biskup a představená jim dali volnou ruku. Elvíra přestala vyučovat. Podařilo se jí

přesvědčit biskupa a městskou radu, aby jí přenechala jednu opuštěnou vilu ze 16. století. Čtyři ženy, mezi nimi i Nivea, jedna mladá učitelka francouzštiny, která se později stala řádovou sestrou, se sbalily a odjely autem na dané místo, kde záhy vznikla *Komunita Večeřadlo*. Dům neměl nic lákavého. Nově příchozí neměly nic, jen velkou víru, a neměly ani čas pochybovat o Prozřetelnosti. »Zpočátku jsem nebyla zaměřena na drogově závislé, myslela jsem na nějaké zbloudilé, osamělé Boží děti. Pak na naše dveře zaklepal několik mladých lidí a byli to, jako dnes, převážně drogově závislí. Prosily jsme Pannu Marii, obrátily jsme se na ni s celou důvěrou, a nikdy jsme neměly příležitost toho litovat. My všichni, a především ženy, které jsou opěrným pilířem světa, musíme se dát inspirovat Marií. Ona umí změnit život každého člověka, který jí o to prosí, aby tento život naplnila pravou radostí. To je něco zcela jiného než stupidně kopírovat některé lidi, jak to dnes dělá tak mnoho žen. Tímto způsobem Panna Maria všechno zařídila a řídí.

Když se dnes dívám zpět na svůj život, mohu zřetelněji než dříve konstatovat, jak velice Matka Boží vyslyšela mé prosby: radost, kterou jsem přijala od Pána, předávat druhým.«

»**Sestro Elvíro, ty víš, že ti říkají „sestra Elvíra drogově závislý“...«**

»To souhlasí. V evangeliu je napsáno: „Poznají vás podle vašich skutků.“ Jakým zázrakem je evangelium! Musíme být znamením: znamením, kterému se odporuje, jak říká Ježíš, kamenem úrazu, zvěstováním světla – v přesvědčení, že spása přijde pro všechny, věřící i nevěřící, když nezapomíme pravdu evangelia.«

»**Děkuji, sestro Elvíro, za toto obdivuhodné svědectví.«**

Dr. Marino Parodi
 Z *Maria heute* 4/2002
 přeložil -lš-

»Trvale elegantní«

Pro Karla Lagerfelda zůstává tradiční oděv katolického kněze stále moderní

»Duchovní nosí slušný církevní oděv podle předpisů biskupské konference a zákonných místních zvyklostí.« (KCP kán. 283, § 2)

I když biskupské konference předepíší závazný oděv pro duchovní, je stále méně těch, kteří ho nosí. Přitom se otevírají velké pastorační možnosti, když kněží chodí na ulicích oděni tak, aby bylo na první ohled zřejmé, že jde o katolického kněze. Dr. Wolfgang Weber, katolický kněz v Bonnu, to prožívá den co den.

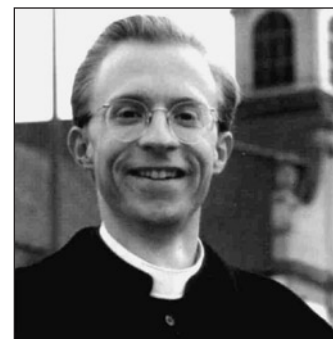
Ještě jsou kněží, kteří nosí oděv duchovních. Bohu díky! Prozrazuje to množství pohledů, které na sebe kněz přitahuje, když jde po ulici v jasně odlišném oděvu. Nejdříve to vyžaduje určité sebezapření. Jestliže byl kněz nejdříve jedním z davu, pak pojednou černá barva a jednoznačný kolárek přitahují pohledy jako magnet. I ve velkém hemžení davu.

Nejdříve se těmto pohledům vyhýbá, ale pak je začne opětovat. Je to jen vteřina, mžiknutí oka. Zjevné pohledy: náklonnost, sympatie, zvědavost. Vida, Bůh ještě existuje. Nejistota, sotva rozeznatelný úsměv. Obdiv. Pohrdání. Osvícenost. Volání o pomoc. Hrdost – já jsem také katolík. Každé takové vystoupení na veřejnosti je »zážitkem«. Ve městě ho pravidelně někdo osloví. Pro bezdomovce je vítaným partnerem rozhovoru – pane faráři, já nemám co jíst... Jiní se ptají na cestu – probouzí se důvěra.

Nezřídka a stále častěji přijde podání ruky: Gratuluji vám k oděvu, že přiznáváte barvu. Jiní: Mám jednu otázku... To všechno na ulici. Při nákupu je u pokladny zpravidla vždy obdarován přátelským úsměvem. A vlastně je obslužen s obzvláštní pozorností. V obchodě s počítači, kde je velmi pestrá klientela, jde záhy o Boží existenci, o otázky po pravdě. Respekt a sympatie,

i když názory jsou různé. Kněz přece patří k nám, rebelům.

Ve vlaku nebo v městské dráze se zájem o černou postavu znásobuje. V kupé jde téměř vždy o Boha, o víru, o církev. Kritické otázky, stále v plné účtě. Je tu příležitost odpovědět, vysvětlit podstatu věci. Nejčastěji: »Aha, to jsem dosud takto neslyšel, jak to, že to církev tak neříká.« A když jste s někým docela sám, můžete být zcela osobní. Dojde i na zpověď. Ně-

kdy se slzami. Podotýkám, v kupé ve vlaku.

Na ulici, ve veřejných dopravních prostředcích, při nákupu dochází jen zcela ojediněle k negativním zážitkům. Sem tam ironická poznámka od kolemjdoucího. Ale na opravdové ohrnování nosem, ač je to k nevíře, narazíte spíše v církevním prostředí. Někteří spolubratři v kněžské službě to neradi vidí a podsouvají vám, že ze sebe chcete dělat něco zvláštního. Někteří pastorační spolupracovníci a spolupracovnice vás podezřívají z fundamentalismu. Církev minulosti.

Někteří kněží, kteří nerozumějí opravdové módě a jsou oděni zcela podle svého, zanebávají tak velkou šanci vydávat svědectví víry, připomínat lidem Boha a otevírat před nimi možnost k rozhovoru. A pokud jde o módu: Karel Lagerfeld označuje oděv katolického klerika za »trvale elegantní«.

Z *KOMMA* 10/2002
 přeložil -lš-

Proč Harry Potter vede na scestí

Agentura Zenit se obrátila na významného kanadského spisovatele O'Briena, aby se vyjádřil k fenoménu Harry Potter. O'Brien je známý svým bojem proti zpoňování dětské kultury, který našel literární formu v knize »Krajina s drakem – boj o duši vašeho dítěte«.

Zenit: Mnozí se stavějí ke knihám Harry Potter kriticky. Tvrdí, že je nebezpečné vystavovat děti okultismu a čarodějnictví. Jaká je vaše reakce na tento fenomén?

O'Brien: Pročetl jsem čtyři svazky Harryho Pottera třikrát, pokaždé vystoupily jasné do popředí závažné nedostatky těchto románů.

Zjevným problémem je přirozeně skutečnost, že autorka používá okultní symbolický svět jako hlavní metaforu a okultní praktiky jako prvek napětí. Vše se představuje dětskému čtenáři přitažlivými postavami jako jsou Harry a Hermiona, žáci kouzel a čarů. To může způsobit, že poklesne jak vědomá, tak podvědomá a intelektuální bdělost dítěte vůči skutečným okultním praktikám.

Racionálně děti vědí, že fantazijní prvek v knihách není »skutečný«. Ale emocionálně a podvědomě je mladý člověk přijímá jako skutečné. To se ještě více komplikuje tím, že kolem mladých lidí se množí příležitosti vstupovat skutečně do okultních subkultur, ve kterých se nabízejí některé síly Harryho jako skutečnost.

Zenit: Kritikové Harryho Pottera vidí velký rozdíl mezi autory jako je Tolkien a C. S. Lewis, kteří používají magické prvky křesťanským způsobem, a knihami J. K. Rowlingové, ve kterých jsou prezentovány v pohanické a gnostické formě.

O'Brien: Rozdílů jsou veliké, a já bych řekl, absolutní. Podobnost mezi díly křesťanských autorů a jejich fantazijních příběhů a Rowlingovou je jen vnější. Ano, v obou se uplatňuje »magie«. Ale Tolkien a Lewis ve svých románech vždy varují před nebezpečím magie.

Tolkien je v tomto ohledu zvláště významný. Ve velkém eposu »Pán prstenů« ukazuje, že síly, které člověku nepřísluší, mají vždy zhoubný vliv na člověka. V Tolkienově fantastickém světě používají nadpřirozené síly jen bytosti vyššího řádu a vždy jako Boží dar.

Zlé charaktery v těchto povídkách tyto dary zničily, nebo se v případě lidí pokoušejí zmocnit se jich k osobnímu prospěchu, ale jen aby se dočkaly zklamání a byly nakonec zničeny. Kromě toho »magie« Tolkienova nemá obdobu ve skutečných magických praktikách ve skutečném světě. Autor sám ve svých sebraných spisech vysvětluje, pokud má obavy, že by jeho čtenáři mohli jeho záměry špatně pochopit.

Oba křesťanští autoři silně zdůrazňují skutečnost, že vítězství nad radikálním zlem závisí od pokory, odvahy, lásky a sebeobětování, krátce řečeno, od našich přirozených lidských ctností.

Svět Rowlingové je v zásadě gnostický. Magie se zde nabízí jako inherentní základní schopnost lidské přirozenosti, kterou je možno probudit a cvičit úsilím o ezoterické znalosti a ezoterickou moc.

Není zde ani stopa po Boží přítomnosti jako u Tolkiena, za-

timco u křesťanských autorů tato přítomnost výslovně vyznačuje na každém kroku. V Harrym Potterovi se magie představuje jako morálně neutrální síla, která v rukou »dobrých« charakterů slouží dobré věci a v rukou negativních charakterů slouží zlu. Tolkienův Frodo poráží zlo věrností pravdě, tím, že odmítá nespravedlivé násilí, že setrvává ve stavu slabých. Rowlingové ústřední postava bojuje proti odpůrci stejnou mocí jako zlý odpůrce.

Jednoduše řečeno, Rowlingová radikálně setřela hranici mezi dobrem a zlem tím, že ani jedno z nich nevymezila. Skutečná otázka zní, co je v jejich knihách a filmu dobro a co zlo.

Neznám žádné kulturní produkty, které by kromě mnoha zásadních nedostatků neobsahovaly i kladné prvky. Ale to není důvod k tomu, abychom dávali našim dětem látku, která je tak výrazně zkažená.

V Harrym Potterovi se objevuje pokus představit v »dobrých« charakterech odvalu a věrnost. Ale odvahu a věrnost můžeme najít u všech lidí, i u těch, kteří vězí v nejhorších formách pohanství.

Je důležité poukázat na to, že děti čtou fiktivní příběhy s jiným vědomím než dospělí lidé. To přehlíží odpovědní křesťanští činitelé, kteří vydávají o Harrym Potterovi pozitivní komentáře. Zapomínají, že děti jsou ve stadiu formování svého vědomí, že jejich smysl pro skutečnost se utváří krok za krokem.

Zdravá fantazie, ať už je jakkoliv fantastická, posiluje v duchu dítěte mravní řád vesmíru. Zkažená fantazie řád ruší. Potterův svět je zkažená fantazie s trochou kosmetiky. »Kosme-

tiku« tvoří »hodnoty«, které autorka do příběhu vpašovala.

V moderní civilizaci jsme si zvykli na to, přijímat v potravě určité procento jedu, a mnozí z nás už tento jed ani nepozorují. Myslím, že to je hlavní důvod, proč mnoho vychovatelů a rodičů nerozeznává, jak problematické jsou knihy o Potterovi.

Zenit: Řekl byste, že prvek čarodějnictví a kouzel je jedinou chybou Potter-série?

O'Brien: Tyto knihy obsahují ještě další závažné problémy, především pokud jde o otázky autority a poslušnosti.

Harryho chování je zřídka trestáno, a pokud se tak děje, pak jsou to osoby příběhu, jejichž autorita je představena negativně. Postavy s pozitivní autoritou odměňují Harryho dokonce za neposlušnost, pokud tato neposlušnost vede k něčemu, co se pokládá za dobré. Jeho lži, jeho msty a zneužívání sil jsou převážně ignorovány. Rozhodující je zde poselství: »Účel světi prostředky.«

Za morální kodex se tu pokládá něco, co nikde není kodifikováno, a tato neurčenost mravních měřítek se krok za krokem posiluje. Dalším problémem je ustavičné představování odporných detailů, čímž se oslabuje instinktivní odpor dítěte proti ošklivosti a grotesknosti. Tak se například žáci v jedné třídě učí připravovat kouzelný nápoj

rozřezáváním kouzelných bytosť, které jsou živé lidské děti. To může přinejmenším působit jako znecitlivění vůči potratu.

Zenit: *V posledních letech stoupá zájem o okultní témata. Odkud to pramení?*

O'Brien: Fenomenální oživení zájmu o okultní »spiritualitu« je příznakem bankrotu sekularismu. Člověk má od přirozenosti touhu po posvátné transcendenci, po *sacrum*, kde člověk nachází svou pravou identitu a svou skutečnou cenu. Když je toho zbaven, vzniká v něm prázdnota.

Jestli naše náboženská společenství nenabízejí budoucím generacím plnost katolické víry, jestliže mladým lidem nepředáváme autentický, životný duchovní život, začnou ho hledat jinak, a pak na ně čeká říše lživé mystiky, která je často spojena s ďábelským.

Knihy Harry Potter otvírají přístup do tohoto světa. Více než rok se objevují ve světových náboženských časopisech důkazy pro to, že tato série knih překlenula propast mezi normálními dětmi a světem temnot. S objevením se filmové verze prvního dílu (a tento film slibuje, že bude největším trhákem všech dob) přistupuje dodatečná dimenze psychologického ovlivňování. Každý vážný pozorovatel moderních médií ví, jak silně přetváří film vědomí člověka. Když používá i podprahově působící techniky, může zcela vyřadit vrozenou lidskou schopnost kritičnosti. A není bez zajímavosti, že u Rowlingové řeč obrazů a tempo vyprávění jsou odvozeny od mediálních vizuálních technik.

Zenit: *Není zájem mladých lidí o okultní sféru příznakem nedostatku křesťanského vlivu v moderní kultuře?*

O'Brien: Nedostatek skutečně křesťanské kultury je součástí tohoto problému. Nikdy není dosti úsilí vzdálit naše děti od

nezdravých vlivů. Hlavní úkol spočívá v tom, dát jim zdravou stravu pro fantazii tím, že jim dáváme příležitost zamilovat se do velkého dobrodružství bytí. Moderní kultura jako celek nahradila lesk zázraku bytí laciným nervovým kýčem. Harry Potter jsou opravdové orgie laciných nervových kýčů slepených trochou lžimorálky. Morálka je zde temná, jsou to nezdravá poselství, která velmi silně, nepozorovaně a podprahově působí.

Ale na fenomén Harryho Pottera je třeba se dívat ve větší souvislosti, nejen jako na ideologický zmatek současné sociohistorické éry, ale jako na dosud nikdy nevidaný vliv médií na náš pohled na skutečnost. Co je nejúděsnější: musíme si uvědomit, že způsob duchovního boje, do kterého jsme vtaženi, se rychle mění a vstupuje do nové, intenzivní fáze.

Zenit: *Co mají dělat rodiče, aby vedli děti uprostřed nebezpečí moderní kultury?*

O'Brien: Především si musí uvědomit, že je zde tento problém. Většina katolických rodičů si není vědoma tohoto duchovního útoku, který se odehrává především pomocí kultury. Kultura nám říká, kdo jsme, co má hodnotu, co je vhodné a co nebezpečné, co je pravý smysl bytí. Bombardování našich duší silnými obrazy a poselstvími nemá obdoby v lidských dějinách. Ustavičný nápor indoktrinace proniká do života našich dětí prostřednictvím filmů, videa, hudby, knih a jiných forem sociální komunikace. Jednou z nich je skupinový nátlak. Rodiče musí vědět, o co v kultuře mladých vlastně jde.

Ale sám rozsah a komplexnost dotčeného materiálu vyvolává nemožnost podrobit všechno hodnocení. Proto musíme den co den prosit Boha o ochranu našich rodin, především aby nám dal mnoho moudrosti a dar

rozlišování. Musíme prosit Duha Svatého, aby nám pomohl vyvinout náš vlastní barometr nebo radar, který dá včas zaznít varovnému signálu pokaždé, když vtrhnou do rodiny nezdravé vlivy. A v neposlední řadě musíme prosit o dar odvahy, abychom mohli tomuto přívalu klást odpor pevně a s láskou.

Zenit: *Tato četba probudila zájem dětí o knihy. Není to dobré znamení?*

O'Brien: Knihy Harry Potter přikovaly jednu generaci k četbě, ale já musím říct, že to je jen povrchní obrana této série. Obrátí se stamiliony čtenářů fandících Harrymu k Tolkienovi, k Dickensovi a Twainovi atd.? Nebo budou dále vyhledávat nervové kýče, do kterých je zachutila Rowlingová? Existuje určité množství nezdravé literatury, »dobře napsaných« věcí, které mohou vést k určitému literárnímu návyku, a přitom působí jako vyplenění morálního svědomí.

Zenit: *Vy tedy nevěříte, že čtenářská schopnost má obzvláště velký význam pro zdravý vývoj dítěte?*

O'Brien: Kritická schopnost číst, pravá schopnost číst, ta má pro vývoj dítěte velký význam. Ale sama schopnost číst nemůže nikdy stačit. Má snad chuť na fantastické příběhy větší cenu než mravní formace dítěte? Je jakákoliv kniha lepší než žádná kniha? Dáme našim dětem misku jídla, do kterého je přimíchaná dávka jedu, jen proto, že jsou v misce i dobré ingredience? To jistě neuděláme.

Potřebujeme vždy rozlišování, když se máme rozhodnout, co dáme našim dětem. Proč se tedy vzdáváme tohoto zásadního předpokladu, když jde o nezdravé kulturní obsahy?

Rozumní křesťanští rodiče by nikdy svým dětem nedovolili číst sérii napínavých knih, které představují sympatické mladé lidi, kteří se podílejí na prodává-

ni drog nebo na násilném sexu, nebo na týrání druhých. Nedáme svým dětem žádný příběh, ve kterém skupina »dobrých zhyralců« bojuje proti skupině »špatných zhyralců«. Nebudeme to přece ospravedlňovat tím, že budeme poukazovat na dobré vlastnosti osob. Proč tedy akceptovat knihy, které oslavují okultní praktiky jako něco normálního, ačkoliv jsou pro duši stejně zhoubné jako sexuální neřesti, pokud nejsou ještě zhoubnější?

Udivuje mě podpora Harryho Pottera u některých křesťanských kruhů, dokonce i katolických akademiků. Snad jen pro jejich naivitu, pokud jde o moc fantazie. Možná příliš spoléhají na svůj vlastní rozum a říkají si: »Já jsem inteligentní, moje dítě je také inteligentní, takže si můžeme dopřát iracionálních zvráceností, aniž bychom utrpěli škodu, a proto to není ve skutečnosti nic nezdravého.«

Zastánci Pottera vybírají některé jednotlivosti, které poukazují na jakýsi druh »morálky«. Jak si při tom počínají, je velmi poučné. Každý seriózní vědec by měl vědět, že může najít empirický »důkaz« pro svou oblíbenou teorii, když z velkého množství zdrojového materiálu něco vypíchne. To je ovšem navýsost zavádějící. Když učenec operuje podle apriorních potřeb a hledá pro ně podpůrná data podle své záliby, zůstane pravda na dlažbě.

Jestliže se katolický duchovní svět dá vést osobními zálibami a sklony, můžeme jednoho dne konstatovat, že jsme přispěli k temné budoucnosti západní civilizace. Může se dokonce stát, že vytvoříme celý národ lidí neschopných rozlišovat, kteří soudí jen podle subjektivních dojmů. A to je velmi znepokojující trend. Jeho plody jsou ještě více znepokojivé.

*Podle Kat-net
Překlad -lš-*

Pán vystupuje k Otci

Náš Pán Ježíš Kristus čtyřicátý den po svém zmrtvýchvstání vystoupil před zraky svých učedníků na nebesa, aby nám otevřel bránu k věčné blaženosti.

Nejdříve všechno dokonal, co vyžadovalo hlásání radostné zvěsti a tajemství Nové úmluvy. Nyní už nebude mezi námi tělesně přebývat. Chtěl přebývat po pravici Otce až do konce časů, které Bůh vymezil pro děti Církve. Pak opět přijde ve stejném těle, v jakém vystoupil, aby vykonal soud nad živými i mrtvými.

To, co bylo na našem Vykupiteli viditelné, to nám předal ve svátostech.

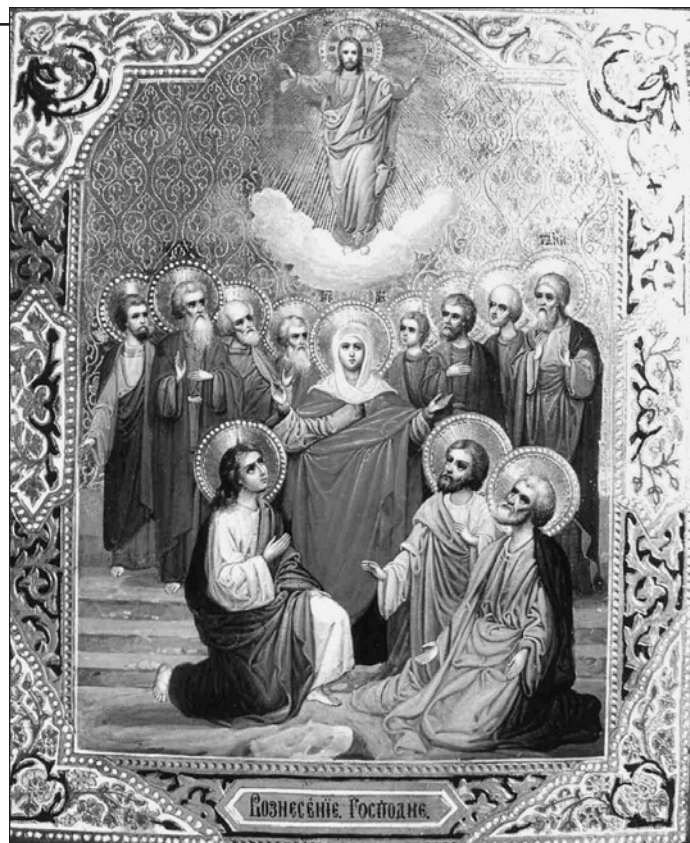
Aby naše víra získala na záslužnosti a pevnosti, nastoupila na místo patření víra, jejích závažných pokynů se mají srdce věřících držet pod osvětlením shůry...

Nanebevstoupení Páně seláním Ducha Svatého tuto víru rozmnožilo. Nyní ji nepřemohou ani pouta, ani zdi žalářů, žádné vyhladovění, žádný oheň, ani divoká zvěř – nejvybranější krutosti pronásledovatelů jí nemohou otřást. Na celém světě

horliví muži a ženy, stateční chlapci a něžné dívky prolévají svou krev za tuto víru.

Tato víra spoutávala zlé duchy, uzdravovala nemocné. Mrtvé povolávala zpět k životu. I přes Pánovy zázraky a kázání byli samotní apoštolové z jeho strašného umučení tak zmateni, že jen váhavě přijímali zprávu o jeho zmrtvýchvstání. Teprve nanebevstoupení upevnilo jejich víru a změnilo všechen strach v radost. Jejich pohled byl nyní upřen ke Kristu, který sedí po pravici Otce. Aniž by tomu bránil tělesný zrak, může se duše povznést k tomu, který po svém odchodu ze světa je nyní stále u Otce, ale nechce se odloučit od svých učedníků.

Když se jako Syn člověka vrátil do moci a slávy Otce, zjevil se svým přátelům ve velké slávě nebes. Tajemným způsobem se začal přibližovat ke svým, i když byl svým tělesným zjevem od nich tak vzdálen. Naše víra mohla hlouběji proniknout k samé podstatě Otce a Syna. Ona již nehledala setkání s tělesnou Kristovou přítomností, skrze kterou je menší než Otec. Jeho oslavené tělo

si sice podržuje lidskou přirozenost. Ale věřící nemají pochopit stejnou podstatu Otce a Syna tak, že ji mohou vzít do rukou, nýbrž mají se jen v duchu přibližovat k tomuto tajemství. Proto říká Zmrtvýchvstalý Marii Magdaléně, která je zde obrazem Církve a spěchá k němu, aby se ho dotkla: »Nedotýkej se mě, neboť jsem ještě nevystoupil ke svému Otci.« To znamená:

Nechci, aby ses ke mně přibližovala tělesně, abys mě vnímala jen svými tělesnými smysly. Já si tě chci uchovat pro vznešenější setkání a připravuji tě na větší věci. Až vystoupím ke svému Otci, uvidíš to: pak bude setkání pravdivější a dokonalejší. Pak pochopíš nepochopitelné; co je skryto zraku, poznáš svou vírou.

*Papež Lev Veliký
(pontifikát 440-461)*

Krach civilizace

Americký profesor Samuel P. Huntington, autor knihy »Boj kultur«, hovoří o tom, že mocenská rivalita supermocností se mění v boj kultur. Tento boj však může mít vážné následky.

To, co se jeví ovšem mnohem nebezpečnější, je rozpad západní civilizace. Huntington píše: »Zdá se, že celosvětově civilizace v mnoha ohledech směřuje k barbarství a vzniká dojem, že nad lidstvem propuká bezpříkladně hrozivý fenomén: tentokrát je to něco jako nejtemnější středověk.« Tuto možnost již není možno vyloučit a není to otázka nijak vzdálené budoucnosti. Lidstvo to zaží-

lo, když se rozpadla Římská říše pod tlakem barbarských kmenů. Pak nenásledovalo období klidu, nýbrž návrat zpět o celá staletí. Trvalo to tisíc let, než civilizace navázala tam, kde zůstala stát.

Jistými náznaky této katastrofy je rozpad rodiny a manželství, těchto základních buněk společnosti. Počet bezdětných párů už překračuje počet manželství s dětmi. Celkově jen každá čtvrtá domácnost má dítě nebo děti. Je možno spočítat na prstech jedné ruky, jak to skončí. Především se rozšíří nucená pomoc k smrti, protože bude nedosta-

tek ošetřujícího personálu. Kdo si nebude schopen pomoci sám, musí počítat s tím, že bude tak či onak, něžně nebo brutálně »odstraněn«. Paralelně s tím se zhroutí zdravotní a sociální systém.

Kořeny tohoto zhroucení spočívají v systematickém potlačování náboženského hodnotového systému. Ten již prakticky není k dispozici. Ale jen intenzivně prožívané křesťanství,

kteří si je vědomo své duchovní převahy, může zastavit tento rozklad, který by postihl nás všechny. To je důvod, proč Svätý otec klade takový důraz na obnovu hnutí. Pro bdělé křesťany je to podnětem, aby se podle doporučení sv. Jakuba, jednoho z příbuzných Páně, *uchovali neposkytní od světa.*

Rino Fisichella, nový rektor Lateránské univerzity, prohlásil: »Skutečnost, že z ústavy sjednocené Evropy má být odstraněno náboženství, vrátí se jako bumerang a způsobí, že sjednocená Evropa nebude schopna vůbec žádného pokroku.«

Podle CvM -Iš-

MODLITBA K MATCE BOŽÍ

*Maria,
obrat' naše oči
k Boží slávě:
k Ježíši, svému Synu,
na Dítě v tvé náruči,
na Muže,
který neměl,
kam by hlavu sklonil,
na kříž, pod kterým jsi stála,
na Mrtvého,
kterého ti položili na klín;
na tajemství,
které posílilo i tvoji víru.*

*Maria,
nauč nás tichosti,
abychom vnímali
Boží přítomnost,
zde a nyní
slyšeli Boží volání
a naše vlastní jméno,
abychom byli k dispozici
a otevření jako prázdná nádoba.*

*Maria,
nauč naše ruce,
aby byly něžné
a hebké,
bdělé se slabými,
citlivé s trpícími,
dobrotivé a pomáhající.*

*Maria,
ať je naše srdce jako tvé,
Božím chrámem,
svatým místem,
kde přebývá Bůh,
monstrancí,
ve které se zjevuje Boží dobrota,
lůno,
kde Bůh čeká na své zrození,
prostor,
ve kterém se sem tam přenáší
Boží Slovo.*

*Maria,
dovol nám stát pod křížem
a prorocky žít a dosvědčovat
Boží lásku,
milosrdenství, které jediné platí:
především pro malé a slabé
a pro ty, kteří se provinili.
Dej, ať neseme světu víru,
že Boží odpuštění
je větší než lidské selhání.*

P. Antonín Rotzetter

Žena oděná sluncem (Zj 12,1)

Slovem pravdy nás Bůh vede k nebi, kde andělé a svatí žijí v nepopsatelné blaženosti a nepředstavitelné slávě. My máme kvůli svému přítomnému i věčnému blahu dbát na božskou nauku, která nám odhaluje mnohá tajemství. Mariina zjevení, která Bůh potvrdil, naplňují jedno z těchto tajemství.

Dvanáctá kapitola Zjevení sv. Jana popisuje vidění, kterého se dostalo autoru této knihy. Jak víme a s přesvědčením věříme, je onou ženou oděnou sluncem Panna Maria, Matka Vykupitele. Ve slavném vidění nazará na božské Mariino mateřství, té, která porodila Ježíše, Pána, i Církev (srov. Zj 12,5.6.17). Vidění sv. Jana popisuje také prorockým způsobem zjevení Panny Marie v průběhu času. Můžeme mluvit o zjevení, které se v průběhu 20. století znásobilo. Projevy a intervence Královny apoštolů jsou stále významnější, daleko více, než by se na první pohled zdálo. Neprávem mnozí lidé relativizují tyto události, které jsou součástí Božího plánu. Odbývat odmítavě důležitost a zásahy Mariiny znamená něco podobného, jako nedbat slova a poslání biblických proroků a nechtít slyšet naléhavé výzvy, které nám Bůh sděluje skrze své posly. Mariánská zjevení mají spojitost s apokalyptickým zjevením a jejich vliv na život věřících, Církvě a světa je nezanedbatelný. Když jsme opravdu pozorní, zjistíme, že všude tam, kde se Církev šíří s novou horlivostí, je přítomná zvláštním způsobem Maria: právě tam je milována a je jí přiznáno náležité místo. Maria není Bůh, kterému jedinému se klaníme. Jí se neklaníme, nýbrž jí uctíváme, neboť její nezastupitelné poslání spočívá v tom, že darovala světu Vykupitele. Toto své poslání naplnila s pokorou a moudrostí.

Jestliže Matku Boží nemilujeme a nepřijímáme, jak to na prosbu umírajícího Vykupitele učinil apoštol Jan (srov. Jan 19,25-27), není možný duchovní pokrok a duchovní plodnost. Jediná čistá, vyvolená Boží je nutnou podmínkou spásy. Je nezbytná pro duchovní život věřících

a její božské mateřství se vztahuje na všechny lidi, protože Ježíšem nabízená spása se rozšiřuje na celé lidstvo a celé dějiny. Je několik důležitých důvodů, které poukazují na nutnost, abychom svou víru prožívali s Marií, aby Boží přítomnost v nás byla trvalá a abychom se stali podle Mariina příkladu skutečnými chrámy Ducha Svatého.

1. Podle Božího přikázání (srov. Mt 22,37-39) máme milovat všechny lidi. Tím více musíme milovat Matku našeho Spasitele.

2. Maria má povolání být zjevením. Skrze ni se odhalují nejvnitřnější smýšlení mnoha srdcí (srov. Lk 2,35). Toto prorocké zvěstování Simeona pochází od Ducha svatého.

3. Maria je Matkou Ježíše Krista, našeho Vykupitele. Musíme mu proto prokazovat čest, která mu náleží, tím, že blahoslavíme jeho Matku, jak to sama předpověděla v Magnificat (Lk 1,48.49).

4. Maria je celá čistá, jedinečně milovaná Bohem; on sám si ji vyvolil (Lk 1,30-45) a naplnil ji milostí (Lk 1,28).

5. Ve společenství svatých na nebi i na zemi se nás nesrovnatelným způsobem zastává u Boha. Prosíme bratry a sestry, aby se za nás modlili; je proto přirozené prosit především Marii, aby za nás orodovala. Všichni křesťané se musí modlit *Zdravas, Maria* (srov. Lk 1,28.42).

6. Kdo uctívá Marii, vzdává čest také Bohu, protože on si ji vyvolil mezi všemi ženami. V ní uznáváme největší Boží dílo.

7. Svatá Panna je spojena s Církví. Ona ji porodila jako Matka Hlavy i údů. Církev, mystické tělo Kristovo, je s ní nerozlučně spojena. Maria provází kroky Církvě, jako provázela kroky svého Syna.

8. Maria jde spolu s námi jako naše Matka. Jestliže skutečně věříme v Ježíše, je nemožné nechat Marii stranou, protože ona je se svým Synem spojena v nevýslovné a nesrovnatelné niternosti.

9. Kniha Zjevení nám ukazuje Marii jako Matku Boží a Matku Církvě. Oznamuje nám budoucí zjevení té, která křičí v porodních bolestech (srov. Zj 12,1.2n). Zjevení svatého Jana nás tedy zve, abychom uznávali Boží znamení tím, že přijímáme Mariina poselství.

10. Jako nová Eva a více než ona, jako Matka božského Vykupitele obnovuje skrze své nejsvětější Potomstvo původní harmonii a otevírá brány nebe a věčné spásy.

11. Skrze své mateřství spolupůsobí Maria nejvyšší měrou při spásě a vykoupení lidí.

12. Jako Matka Božího Slova nás něžně miluje a daruje nám nebeskou jasnost tím, že poukazuje na Boha a na svého Syna Ježíše Krista.

Všechny tyto body by bylo možno bez konce dále rozvíjet. Je stále aktuální uvádět Písmo svaté, ale věřit musíme srdcem dítěte. Církev a všichni, kdo milují Marii, ať už jsou »učení«, nebo ne, se stávají Božími apoštolý, když poukazují na důležité místo, které má Maria v Božím plánu, v jeho odvěkém plánu, ať už k tomu dospějí skrze Písmo svaté, nebo z rozumových důvodů (srov. Ef 1,3-14).

Na základě bezpříkladné pokory a svatosti byla Maria v nebi korunována nade všechny tvory vynikající slávou (srov. Lk 1,48.49; Jak 4,10). Čistší a krásnější než démanty září Maria tisíci paprsky božského světla, kterým je oděna, jak to vidí Zjevení (Zj 12,1.2): *Pak se objevilo na nebi veliké znamení:*

žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy. Byla v jiném stavu a křičela v bolestech a v mukách před porodem.

Na ikonách je nám představována Maria jako Matka Boží se znamením. Ve skutečnosti ona sama je tímto znamením (srov. Iz 7,14; Mt 1,23). O tom není žádných pochyb. Jistě, žena Zjevení je také analogií, která označuje Církev. Ale u Jana je Církev jmenována vícekrát a zřetelněji.

Text hovoří také o Nevěstě Beránkové (srov. Zj 19,7-8) jakožto o Církvi. Jak je to možné, že svatá Panna Maria se v mnoha zjeveních ukazuje právě s korunou z dvanácti hvězd? Když se Maria takto zjevuje, pak je to proto, aby obrátila naši pozornost k tomu textu, o kterém mluvíme (srov. Zj 12). Bylo by zbytečné hledat jiná vysvětlení;

to všechno je možno ostatně doložit snadno z Písma svatého, pokud otevřeme svůj sluch, svou inteligenci a své srdce. To má pro Církev, pro jednotu a pro každého z nás obrovský význam. Zde je veliké tajemství, které se dnes poněkud více odhaluje, a my musíme mít svatou chytrost, abychom je hlásali korektně a zřetelně. Nacházíme se v období nového adventu. Jako Poselkyně míru nese Maria a připravuje tento nový porod; tento porod je duchovní a týká se Církve, která stojí před novými Letnicemi s obdivuhodnými důsledky. Tyto Letnice již začaly. Duch Svatý pracuje a plody jeho přítomnosti jsou zřejmé tam, kde jde o novou horlivost a obnovu Církve. Tato obnova se týká především modlitby, Božího slova, svátosti, které mají důležité místo v životě křesťanů a působí, že oni mohou přinášet žádoucí ovoce. To vše je dílo Boha a Marie. Mariánská zjevení mají všude své výsledky. Bez těchto zjevení, která jsou součástí Boží prozřetelnosti, nacházela by se Církev v žalostném stavu a nebyli bychom

svědky obnovy, rozvoje a horlivosti. Všude, kde se v Církvi děje něco opravdu plodného, jsou přítomni Duch Svatý a Maria, která přináší svého Syna.

Přirozeně, Ježíš je přítomen všude ve své Církvi. Ježíš bude v Církvi až do skonání věků (srov. Mt 28,20). Spolu s Duchem Svatým a s Otcem je Ježíš přítomen ve všech, kteří věří (srov. Jan 14,17.23). Boží dílo přináší plody tam, kde panuje láska. Ale kde je opravdu láska, tam je i Maria. Kdo miluje Ježíše, miluje něžně také jeho Matku a bere vážně její napomenutí. Každý by měl posuzovat svou lásku k Bohu podle stupně lásky, jakou má k Marii a k svým bližním.

Musíme mnoho rozjímat o moci a slávě Panny Marie a o významu jejích zásahů. Maria je tvor, který stojí Bohu nejbliže. Ona je ta, která zná nejlépe ze všech jeho tajemství, jeho lásku a jeho plány. Královna nebes se z výšky nebe zjevuje lidem. Pokud jde o věrohodnost takových zjevení, dosud oficiálně neuznaných Církví, musíme je posuzovat podle trvalých plo-

dů, které se projevují v nejrůznějších aspektech.

To, co Maria říká, je vždy v souladu s Písmem a s naukou Církve. Bohem a Marií zvolené nástroje zůstávají pokorné a drží se při svém poslání vždy zcela v pozadí. To je biblická a hagiografická konstanta. Při rozlišování duchů musíme dávat pozor na to, zda »vizionář« z toho, co vidí, nečerpá svou osobní gloriifikaci a zda dělá skutečné osobní pokroky v duchovním životě. Ke kritériím rozlišování duchů patří duch pokoje, jednoty, lásky, pravdy, radosti a pokory. Je věcí každého z nás, abychom si o tom učinili ve svém srdci správnou představu. Tam, kde je Boží Duch, zůstává i duše v pokoji. Když je v duši tento pokoj, vede nás k hlubokému obrácení, k pravdě a k Božímu slovu, ke svátostem a k modlitbě.

Co nám říká Maria? O co nás prosí? Proč jsou všechna tato zjevení? To, co od nás Královna míru žádá, není nic nového; je to všechno v souladu s tím, co od nás žádá Bůh v Písmu svatém a skrze Církev, i při různých zjeveních v průběhu sta-

letí. Abychom vytvořili syntézu z toho, co nám Maria dala při svých mnohých zjeveních, můžeme se podívat na to, co nám říká v Medjugorje: »Modlete se, modlete se, modlete se.« Lidstvo se odvrátilo od Boha a zapomnělo, že všechnen mír a štěstí pocházejí od Boha a že bez Boha nemůže povstat nic dobrého. Lidé i církev, kdekoliv zjalověla, se musí pokorně vrátit k Bohu. Člověk byl stvořen, aby zdědil věčný život v nebi u Boha. To je naděje věřících. V tom spočívá základ a věrohodnost duchovního života. V našem životě všechno závisí od modlitby: naše rozhodnutí, náš pokoj a pokoj našich bližních, naše láska k Bohu i k lidem. Věřící člověk je člověkem modlitby, která je pramenem vši plodnosti. Modlitbou a obětí se spojujeme s Bohem, který vidí, jak ho milujeme.

Svět se skutečně odvrací a vzdaluje od Boha a odmítá slyšet volání k obrácení, které nám Bůh adresuje skrze Marii a Církev. Svět zapomíná na své křesťanské kořeny (stačí se jen podívat na všechna jeho prohlášení a charty, které se o Bohu ani nezmiňují). Mariánská zjevení jsou v tomto směru velmi závažnými událostmi. Musíme opravdu naslouchat volání naší Královny. Zve nás s mateřskou něžností, abychom se obrátili a vrátili v radosti Božích dětí k Pánu.

**Veleben budiž, Pane,
za Marii, Královnu světa,
kterou odíváš do své slávy
a posíláš nám ji,
aby nás přivedla blíže k tobě,
aby nás vedla k věčnému životu,
který nám tvé evangelium
božským způsobem zjevuje.
Ano, Pane,
ty jsi náš věčný život.
Přijď nám
skrze svou Matku na pomoc.
Sešli nám na její přímlovu
od svého Otce Ducha Svatého!**

*Jack Magnan
Z Maria heute 1/12001
přeložil-lš*

Život Kristův (73)

LXXIII. Poslední Kristova slova na kříži – „Dokonáno je!“ – „Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha.“

1) *Dokonáno je!* (Jan 19,30). Podle Janova evangelia pronesl Ježíš tato slova krátce předtím, než naposledy vydechl. Byla to opravdu poslední slova, která vyjadřují Ježíšovo vědomí, že až do posledního důsledku vykonal dílo, pro které byl poslán do tohoto světa (srov. Jan 17,4). Dávajme pozor: Nejedná se tolik o to, že Ježíš by realizoval své vlastní záměry a plány, ale o to, že naplnil Otcovu vůli v poslušnosti, která se nezalekla ani kompletního sebezmaření na dřevě kříže. Právě proto se nám umírající Ježíš jeví jako opravdový vzor pro každého umírajícího člověka. Smrt každého z nás by měla být závěrem všech děl, která každému z nás svěřil k naplnění Bůh ve svých úradcích. Podle křesťanského pojetí života a smrti jsou lidé povoláni k tomu, aby až do posledního vydechnutí plnili Otcovu vůli, a právě smrt je posledním úkonem, definitivním a rozhodujícím úkonem plnění této svatě vůle. A tomu nás učí Ježíš na kříži.

2) *Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha!* (Lk 23,46). Těmito slovy Lukáš vyjadřuje obsah druhého výkřiku, který Ježíš ze sebe vydal jen několik okamžiků před svým skolem (srov. Mk 13,37; Mt 27,50). Při prvním výkřiku Ježíš zvolal: *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?* (Mt 27,46; Mk 15,34). Tato slova jsou doplněna druhým výrokem, který představuje plod vnitřní reflexe, jež se odehrála v Ježíšově modlitbě. Jestliže v jistém okamžiku Ježíš nesmírně trpěl kvůli dojmům, že Otec Ho opustil, nyní Jeho nitro reaguje tím jediným způsobem, který – jak On sám velmi dobře ví – přísluší člověku, jež je milovaným Božím Synem, to znamená, že se cele vydává do Otcových rukou. Ježíš vyjadřuje své pocity prostřednictvím slov žal-

mu 30/31, je to žal zarmouceného, který předvídá své vysvobození a děkuje Bohu za to, že se k takovému osvobození chystá: *Svého ducha kladu do tvých rukou, vykoupils mě, Hospodine, Bože věrný* (Ž 30/31,6). Ježíš se u vědomí svého posledního smrtelného zápasu rozpomíná na verše onoho žalmu a recituje ho tak, jak to mívával ve zvyku v době svého pozemského života. Pokud ale čteme evangelistovo vyprávění pozorně, musíme si uvědomit, že v Ježíšových ústech nabývá výrok žalmu nového významu.

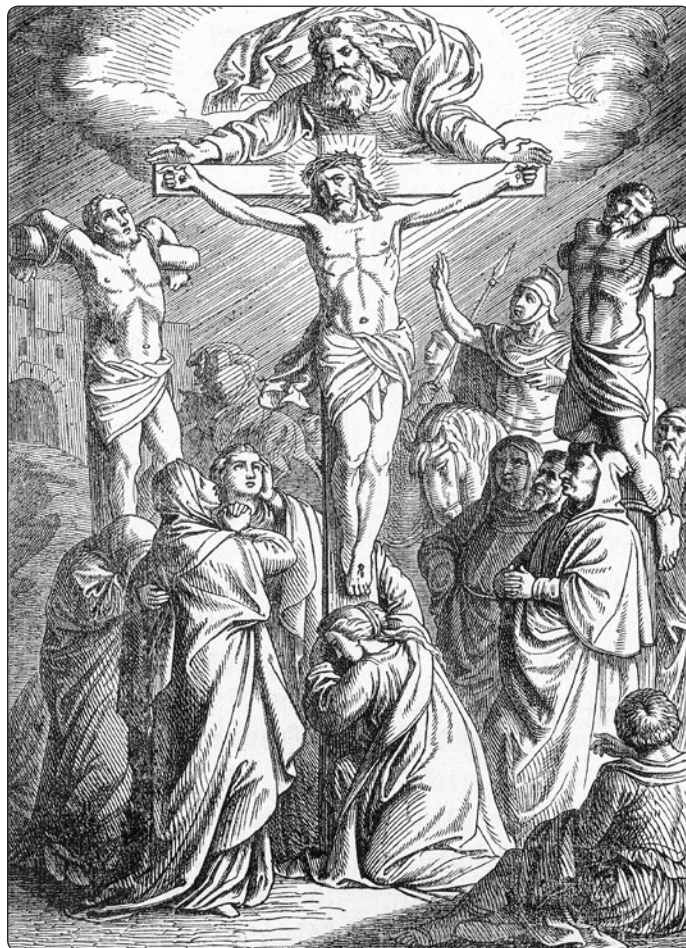
3) Zvoláním „Otče“ (Abba) dává Ježíš svému vydání do Otcových rukou zabarvení synovské důvěry. Ježíš umírá opravdu jako Boží Syn. Umírá v dokonalém souladu s Otcovou vůlí kvůli zaměření lásky, jež Mu Otec svěřil a které Syn dokonale zná.

Podle žalmisty člověk postižený neštěstím a proniknutý bolestí odevzdává svého ducha do Božích rukou, aby tak unikl smrti, která mu vážně hrozí. Ježíš naproti tomu přijímá smrt a odevzdává svého ducha do Otcových rukou, aby Mu tak dokázal svou poslušnost i důvěru v nový život. Jeho odevzdanost a vydanost je tedy plná a mnohem radikálnější, rozhodnější, definitivnější a plnější je vůle obětovat se.

4) Dále pak je tento poslední výkřik jakýmsi doplněním onoho prvního, jak jsme to již poznamenali výše. Připomeňme si nyní opět oba zmíněné texty a podívejme se na jejich srovnání, zejména z lingvistického hlediska. Termín „Bože“ ze žalmu 21/22 je v prvním zvolání převzat jako invocace, která může znamenat jakési ztracení se člověka ve vlastní nicotě při prožitku opuštěnosti ze strany Boha, nazíraného v jeho transcendenci a zakoušené-

ho ve stavu jakéhosi odloučení od člověka (Svatý, Věčný, Nezměnitelný). V druhém Ježíšově zvolání se setkáváme se žalmem 30/31, kde je jméno „Bože“ nahrazeno výrazem „Otče“, jedná se tedy o jméno, které Ježíš obvykle používal a v němž se dobře projevuje rodinnost vzájemné výměny otcovské vřelosti a synovské věrnosti. Dále pak v prvním zvolání Ježíš vyjadřuje ono „proč“ adresované Bohu, jistě s respektem vůči Boží vůli, Jeho moci, nekonečné velikosti, ale bez toho, že by byl popřen smysl lidského úděsu, který nemůže nezbuzovat smrt tohoto typu. Nyní ale v tomto druhém zvolání zaznívá důvěryplné odevzdání se do Otcových rukou, do rukou moudrého a dobrotivého Otce, jež všechno řídí a dopouští s nezměrnou láskou. V jistém okamžiku se Ježíš cítil jakoby bez opory, cítil se opuštěn ode všech, dokonce i od Boha, a prožíval tíseň. Byl to strašlivý okamžik, který však Ježíš překonal s pomocí důvěrného sebeodevzdání do rukou Otce, jehož bezprostřední a láskyplnou přítomnost si Ježíš uvědomuje v nejhlubších vrstvách svého vlastního Já. Vždyť Otec je v Něm, stejně jako On je v Otci (srov. Jan 10,38; 14,10n.), a to i na kříži.

5) Pokud chceme porozumět Ježíšovým slovům a Jeho zvolání na kříži, musíme je nahlížet ve světle toho, co On sám zvěstoval v předchozím období svého pozemského života, v předpovědích ohledně své smrti a v učení ohledně zaměření člověka k novému životu. Smrt je pro všechny lidi přechodem k existenci jiného typu. Pro Ježíše je smrt dokonce předpokladem vzkříšení, k němuž dojde třetího dne. Smrt má tedy vždy charakter rozkladu lidského tvora, a to provokuje odpor. Po prvním výkřiku Ježíš s velkým pokojem svěřuje svého ducha do Otcových rukou, protože ví o novém životě, a dokonce o vzkříšení z mrtvých, jež bude

vyvrcholením a korunou velkonočního tajemství. Tak tedy po všech přestálých utrpeních tělesných i morálních Ježíš přijímá smrt jako vstup do pokoje, do onoho s ničím nesrovnatelného pokoje Otcovy náruče, k níž byl zaměřen celý Jeho život.

6) Svou smrtí Ježíš zjevuje, že na konci svého života člověk není určen k tomu, aby zmizel v bezedné temnotě, v existenciální prázdnotě, v propasti nicoty, nýbrž že je pozván k setkání s Otcem, směrem k němuž putoval na své životní cestě víry a lásky a do jehož rukou se vrhl ve svatě odevzdanosti v hodině smrti. Je to odevzdanost, která jako v Ježíšově případě znamená totální odevzdání se ze strany duše, jež přijímá, že bude zbavena svého těla a pozemského života, která ale ví, že v Otcových rukou a v Jeho srdci nalezne nový život, život jako podílcnictví na samotném Božím životě v hlubině trojičního tajemství.

7) Prostřednictvím nevýslovného tajemství smrti dosahuje duše Syna toho, že se těší z Otcovy slávy ve společenství Ducha (Lásky Otce a Syna). A právě tohle je věčný život spočívající v poznání a lásce, v radosti a nekonečném pokoji. Evangelista Jan o Ježíšovi říká, že vydal svého ducha (srov. Jan 19,30). Matouš praví: „Vypustil ducha.“ Marek a Lukáš hovoří o tom, že ukřižovaný Ježíš vydechl (srov. Mk 15,37; Lk 23,46). Jedná se o Ježíšovu duši, která vstupuje do blaženého patření v lůně Trojice. V tomto světle věčnosti lze pochopit něco z tajuplného poměru mezi Ježíšovou duší a Nejsvětější Trojicí, jak to naznačuje list Židům, jehož autor hovoří o Kristově krvi, jejíž hodnota je neporovnatelně vyšší než krev starozákonních obětí, a zároveň říká, že Kristus se ve své smrti nabídl Otcovi jako neposkvrněná oběť prostřednictvím věčného Ducha (srov. Žid 9,14).

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Práva dětí – práva rodičů

Různé organizace a hnutí se často dovolávají »práv dítěte«, která údajně vyplývají z »Konvence o dětech«, která byla přijata 20. listopadu 1998 a následně pak ještě doplněna.

Přitom se často tvrdí, jako by tato konvence přiznávala dětem úplnou samostatnost, takže se mohou bez souhlasu a vědomí rodičů rozhodovat a uplatňovat svá práva.

Často se vychází z předpokladu, jako by rodiče nebyli schopni nebo nechtěli věnovat dětem potřebnou péči a řádně je vychovávat.

Pod pojmem »dítě« nerozumí konvence jen mladé lidi do 14 let, nýbrž i mladistvé do 18 let věku.

Chtěli bychom poukázat na podstatné body této mezinárodní konvence na ochranu dětí, abychom usměrnili podobné zkrslující informace.

V úvodní části konvence se konstatuje, že **rodina je základní jednotkou společnosti a přirozeným prostředím pro růst a blaho jejích členů a zvláště dětí a že je proto třeba zaručit rodinám veškerou ochranu a pomoc, která je potřebná, aby mohly plně splnit svou roli ve společnosti.**

Důležitými body této dohody jsou tyto:

Čl. 3 určuje, že se smluvní státy zavazují zajistit dětem nezbytnou ochranu a pomoc pro jejich blaho při respektování práv a povinností jejich rodičů.

Čl. 5 zdůrazňuje, že smluvní státy se zavazují respektovat právo a povinnost rodičů (nebo jejich zákonných zástupců) dát dětem životní směr a uvést je do něho v **návaznosti na stupeň jejich vývoje a jejich schopnosti.**

Čl. 7 podtrhuje právo dítěte znát své rodiče a být jimi vychováván, pokud je to jen možné.

V čl. 9 se smluvní státy zavazují bdít nad tím, aby dítě nebylo proti vůli rodičů od nich odloučeno s výjimkou případů, kdy to příslušný soud uzná za nezbytné.

V čl. 12 zaručují smluvní státy dítěti, které má schopnost roz-

lišování, aby vyjadřovalo své mínění o všech bodech, které ho zajímají.

K tomu poznamenává čl. 13, že vyjádření názoru se musí dít v rámci respektování práv a dobrého jména druhých a v rámci veřejného pořádku a morálky.

Čl. 14 stanoví, že smluvní státy respektují právo rodičů vést dítě při uplatňování jeho práv, a to v souladu s jeho vývojem a schopnostmi.

Čl. 16 stanoví, že žádné dítě se nesmí stát předmětem svévolného a protiprávního vměšování do jeho soukromého života.

To znamená, že žádné dítě proti své vůli a proti vůli rodičů nemůže být podrobena sexuální výchově, protože tím se zasahuje do jeho soukromé sféry a do života jeho rodičů.

V čl. 17 uznávají smluvní státy význam funkcí uskutečňovaných sdělovacími prostředky a nutnost zajistit dětem (do 18 let) odpovídající přístup k médiím. Ve stejném článku se však konstatuje, že **státy podporují vypracování směrnic, které jsou určeny k tomu, aby chránily děti před informacemi a materiály, které mohou škodit jejich blahu.**

V čl. 18 se smluvní státy zavazují zajistit uznání všeobecné zásady, podle které obě rodičovské strany mají společnou odpovědnost za výchovu a rozvoj dětí. Rodičům má být zajištěna všechna pomoc, kterou potřebují pro přiměřenou výchovu a udržování dětí.

V článku 28 se smluvní státy zavazují mezi jiným k tomu, že použijí vhodná opatření, aby bděly nad tím, že škola působí takovým způsobem, který odpovídá důstojnosti dětí, resp. mládeže.

V čl. 29 uvádějí signatáři mezi jiným, že cílem výchovy dětí a mládeže je prohlubovat úctu k jejich rodičům.

V čl. 32 uznávají podepsané strany právo dětí, aby byly chráněny všemi opatřeními před nebezpečími, která mohou ohrozit jejich výchovu nebo uškodit jejich zdraví a fyzickému, duševnímu, duchovnímu, mravnímu a sociálnímu vývoji.

* * *

Z toho vyplývá, že nikomu, kdo stojí mimo rodinu, ať už jsou to jednotlivci, svazy nebo instituce, není přiznáno právo vměšovat se do výchovy dětí bez souhlasu jejich rodičů.

To platí i pro školu, především pokud jde o vnucovanou sexuální výchovu.

Podle Lebe 52/2002

SPOJENÉ STÁTY

Newyorský kardinál Edward Egan předal státnímu zástupci seznam kněží, kteří jsou obviněni ze sexuálního zneužívání nezletilých. Stalo se tak po průzkumu osobních akt za posledních 30-40 let. O počtu těchto kněží nebylo nic sděleno. Biskup W. Gregory sdělil, že se pracuje na zpřísnění směrnic pro postup proti pedofilním kněžím. Americká církev zaplatila na odškodném obětem zneužití již více než 1 miliardu dolarů. Vatikán tyto částky nebude subvencovat.

KARDINÁL RATZINGER SLAVÍ ŽIVOTNÍ JUBILEUM

Dne 16. dubna se dožil kardinál Josef Ratzinger 75 let a 28. května bude slavit 25. výročí svého biskupského svěcení. Kardinál Wetter říká ve svém blahopřání, že Ratzingerovo působení pro církev v neklidné době, kterou prožíváme, je velkým požehnáním. Kardinál Ratzinger byl nejdříve jako nástupce kardinála Döpfnera arcibiskupem v Mnichově a Freisingu. Předtím působil na katedře dogmatiky v Řeznu. Čtyři týdny po biskupském svěcení byl přijat Pavlem VI. do kardinálského kolegia.

Skutečná tvář otce Pia (18)

Protože počátkem května byl ještě v San Marco La Cato-la, rozkládají se tyto naznačené události v časovém rozmezí nejvíce pěti měsíců. A to se nám jeví jako významné pro dějiny duše P. Pia. Nejedná se o mnicha, který je již léta ponořen do nejhlubší kontempace, nýbrž o bývalého vojáka, propuštěného pro neschopnost k vojenské službě, který zaměnil uniformu za kutnu a kterého nacházíme v památný den svátku Stigmat sv. Františka v San Giovanni Rotondo.

Přepjatá fantazie vyzdobila tuto událost, která ho v tento den jednou provždy vytrhla z jeho zamilované samoty. Kdyby se Pán mladého mnicha zeptal na jeho názor, prosil by naléhavě, aby nadále žárlivě střežil »tajemství svého Krále«, jak říkal, to znamená, aby jeho rány zůstaly neviditelné.

Ale jako obyčejně přikládal Bůh malou váhu přání svého tvora a jednal, jak sám pokládal za vhodné, aby dopomohl k triumfu svým plánům lásky. Bůh dobře ví, z jakého materiálu jsme stvořeni – On je přece náš Tvrzce – jak jsme posedlí za znameními a do očí bijícími nápady. P. Pio se měl stát vynikajícím rybářem lidí, a jako takový potřeboval »reklamu«. Nestálo, že jeho srdce planulo láskou ke svému ukřižovanému Pánu. Tato láska musela vykvést na jeho těle ve viditelných ranách. To je návada. P. Pio, božský háček, který k němu přivádí nesčetné zástupy lidí zblízka i z dále. Jako zajatec zpovědnice jsi nyní na číhané. Není vůbec důležité, proč přicházejí, jen když přicházejí a jsou srozuměni, že je obmyje z jejich poskvrnění...

Všichni se podobáme malým oslíkům z Toskánska, kteří jsou paličatí a nedůvěřiví a které je možno přimět ke klusu tím, že se jim strčí před nos kus vonné zeleniny. Pro nás jsou takovými

bylinami charismata a dary milosti. Ty nám dávají najít správnou cestu. P. Pio může nabídnout zvědavcům, kteří ho obléhají, nešťastným, kteří se na něho tlačí, něco lepšího než podívanou na probodané ruce a nohy. Nesmíme totiž zapomenout, že dav pobývá v této poušti San Giovanni Rotondo jen kvůli jeho nohám a rukám. Ti všichni polkli háček. Skrze P. Pia je Kristus přivádí nazpět. Všechno se odehrálo velice prostě a dá se to shrnout do několika slov.

P. Pio je na svém místě v chóru: ve třetí a poslední řadě. Proti němu veliký Kristus z cyprišového dřeva, »jediného dřeva«, jak se říká, »které odolává červům«. Není sám. I P. Arcangelo zde ještě zůstal.

Zvoní se. Je čas. Oba vystupují z lavic. P. Arcangelo vidí, že ruce P. Pia krvácejí. Nic netuší a ptá se: »Vy jste se zranil?«

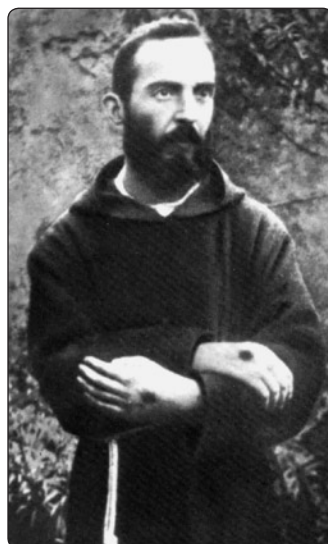
»Starejte se o své vlastní záležitosti,« odpovídá P. Pio příkrým tónem. To znamená krátce a dobře: »To se vás netýká!«

Váhavým krokem se objeví před P. kvardiánem, který je celý bez sebe. Bylo nemožné takové rány zakrýt. A kromě ran na ruku a nohou měl P. Pio na pravém boku hlubokou řeznou ránu, která silně krvácela. Jeho prádlo i ponožky byly úplně nasyceny krví. A krev těchto ran vydávala příjemnou vůni...

P. kvardián vzal pero a napsal zprávu provinciálovi.

Nesměli bychom znát ubohou lidskou povahu, kdybychom se domnívali, že toto tajemství zůstane zcela bezpečně uchráněno za přísnými klášterními zdmi! Věc vešla rychle ve známost. Spěchaly sem zástupy lidí. »P. Pio é santo, un santo!«

Dále zpovídal v kostele. Velice brzy nával tak vzrostl, že museli být nasazeni »carabinieri«, aby udržovali pořádek. Lidé, kteří ustavičně přicházeli, obléhali klášter a čeka-

Fotografie P. Pia z roku 1919

li, až na ně přijde řada. Všichni se tlačili kolem zpovědnice. Všichni ho chtěli vidět a účastnit se jeho mše svaté. Smýkáním a tam, zcela ochromený, terčem tisícových pohledů jako ojedinelé zvíře, tak začalo mučednictví P. Pia, které od té doby ustavičně pokračuje. Skutečně, jeho stigmata nejsou pro něho žádným obyčejným vyznamenáním.

Vzrušený a zaskočený událostmi, upadl provinciál do bezradnosti a žádal právě fotografie těchto tajemných ran a ty pak poslal se zprávou Svatému oficiu. Obdržel příkaz, aby dal P. Pia vyšetřit lékaři, kteří jsou zasvěceni do celé věci, a odloučil ho od zvědavosti věřících.

P. Pio mlčí a poslouchá jako dítě. Nyní je v rukou lékařské fakulty, která své oběti jen tak lehce nepropouští. Dokud lékaři diskutují a šfourají se v celém případě, obraťme se k jinému tématu a ptejme se jeho duše.

Vnější fenomény, jako jsou stigmata, závisí na vnitřním životě duše, která je našemu poznání a naší kontrole mnohem méně přístupná než tělesný život. Proto si nesmíme dělat žádné velké iluze o výsledku našeho zkoumání. Všechno, co máme k dispozici, abychom královské tajemství alespoň něco málo osvětlili, je několik dopisů, které P. Pio vlastnoručně

napsal v letech 1917 a 1922, a slova, která mohly zaznamenat jeho důvěrné osoby. Vzhledem k selhání paměti a určitým změnám původních vyjádření, které jsou takřka vždy důsledkem lehkověrného nadšení, můžeme pokládat za spolehlivé prameny jen korespondenci P. Pia. Náš úkol je tedy zcela jasný a přesně vymezený: chceme se pokusit z úryvků jeho vlastních dopisů načrtnout přibližně jeho duchovní cestu. Přikládáme význam tomu, že zdůrazníme naši metodickou záležitost. Domníváme se, že se můžeme vyhnout mnoha slepým uličkám, když nebudeme zvláštním způsobem a útržkovitě studovat nositele pozoruhodných darů milosti, jakými jsou stigmatizováni, jako bychom pitvali mrtvolu, nýbrž že si ho budeme všimati v jeho živoucí nerozdílné jednotě. Hloubka duše se vymyká každému skalpelu a chrání si svou záhadu.

Samozřejmě že nás každé vyšetřování živé bytosti, i když jsou to jen prvoci, vede k tajemství života, protože život je tajemství. Ale vědci neradi stojí před »tajemstvím«. Přehnaná specializace je osvobozuje a chrání před nimi samými. Ale věci pak i nadále trvají, i když se k nim postavíme zády! P. Pio se stigmaty není problémem jen pro psychiatry a doktory morální teologie, nýbrž jako živá bytost, tedy jako tajemství, které se ve své uzavřené jednotě vymyká každému pojmu, vzdoruje každému rozdrobení. Střezme se tedy toho, že bychom ho chtěli vysvětlit nebo od něho žádati vysvětlení, jako onen bláhový doktor R., který se domníval, že se projeví jako pořádně mazaný, když jednoho krásného dne položil P. Piovi jako chyták otázku: »Povězte nám přece, pater, proč máte zranění právě zde a ne někde jinde.«

(Pokračování)

**Slavnostní otevření Pastoračního domu
P. Antonína Šuránka**

Právě před 100 lety, 29. 5. 1902, se narodil Mons. ThDr. P. Antonín Šuránek, spirituál kněžského semináře, vychovatel celé generace kněží, zakladatel Matice svatoantonínské.

Za komunistického režimu vězeň na Želivě, zbaven státního souhlasu, poté dělník v kamenolomu. Byl mimořádnou kněžskou osobností, přesahující svým významem hranice olomoucké diecéze. V roce 1999 byl u něj ukončen diecézní proces kanonizace a byl postoupen kongregaci pro blahověnění do Vatikánu.

K tomuto významnému jubileu bude dne 1. 6. 2002 v 16 hodin ve farním kostele v Ostrožské Lhotě bohoslužbou, celebrou arcibiskupem Janem Graubnerem, dovršena více jak dvouletá snaha farníků a ctitelů P. Šuránka o zbudování Pastoračního domu, který ponese jméno nejvýznamnějšího rodáka Ostrožské Lhoty. Po mši sváté bude tento dům slavnostně otevřen a požehnan. Rovněž tak bude otevřena stálá expozice o životě a díle P. A. Šuránka a požehnána jeho socha.

Hodnota zbudovaného díla představuje částku více jak 3 mil. korun. Když si uvědomíme, že se stavbou se začalo v době, kdy finanční prostředky farnosti byly ve výši 250 000 Kč, tak nezbyvá než poděkovat všem známým i neznámým dárcům a hlavně farníkům, kteří svou prací a pravidelnými měsíčními sbírkami přispěli největším dílem. Abychom stavbu urychlili dokončili, byli jsme nuceni zadlužit se částkou 550 000 Kč. Proto si na závěr článku dovolujeme uvést číslo účtu, na kterém se shromažďují finanční prostředky pro Pastorační dům P. A. Šuránka, po případě vám můžeme zaslat složenku. Za všechny vaše dary a v neposledním případě za vaše modlitby mnohokrát děkujeme.

Zároveň vás všechny, celou veřejnost a zvláště všechny ctitele a příznivce P. A. Šuránka na toto slavnostní otevření srdečně zveme. Svou účastí si připomeneme a uctíme památku vzácného kněze, který vrchovatě naplnil verše své vlastní modlitby „Buď můj život čest a chvála Boží“.

Program: Sobota 1. 6. 2002

- 14.00 hod. – modlitba u hrobu P. A. Šuránka ● 14.30 hod. setkání kněží a žáků P. A. Šuránka v základní škole vedle kostela ● 15.15 hod. průvod kněží z fary do kostela ● 16.00 hod. mše sv. celebrovaná arcib. J. Graubnerem ● po mši sv. průvod k Pastoračnímu domu P. A. Šuránka, slavnostní otevření, požehnaní sochy, stálé expozice P. Šuránka, volná prohlídka ● 19.00 hod. beseda v Pastoračním domě.

Neděle 2. 6. 2002

- 10.15 hod. – třetí pouť Matice svatoantonínské na kopci sv. Antonína nad Blatnicí. Odpoledne kulturní program v Pastoračním domě P. A. Šuránka.

Kontaktní adresa: Mgr. Jaroslav Kapuš, exc. adm., nám. Komenského 59, 687 25 Hluk, telefon 0632/581 481.

Účet: RKF Ostr. Lhota; číslo účtu: 160545843/0300.

Duchovní správa poutního místa P. M. Pomocné u Zlatých Hor vás srdečně zve na pouť rodin, při které si připomeneme Svátek matek. **Slavnost se koná v neděli 12. května 2002 na poutním místě Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor v 15.00 hod.** Hlavním celebrantem bude Mons. František Václav Lobkowicz, biskup ostravsko-opavský. Společná modlitba posvátného růžence začíná již v 14.15 hod.

Unie křesťanských pedagogů, pobočka Praha, vás zve na přednášku PhDr. Radomíra Malého **Úpadek morálky v souvislosti se sekularizací společnosti**, která se bude konat v úterý 14. května 2002 v 18 hod. (vchod se zavírá v 18.15 hod.) v sále řádu sv. Vršily, vchod z Ostrovní ulice č. 11, Praha 1. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy druhé úterý v měsíci tamtéž.

Kyjov, pátek 10. 5., farní kostel 19.15 hod. – přednáška s besedou Mgr. M. Mléčkové **„Náboženská výchova v rodině“.**

Kyjov, pátek 17. 5., farní kostel 19.00 hod. Komponovaný pořad klasické hudby a anglické poezie **„Démant a slza“** z překladů Mons. J. Hrdličky v přednesu M. Pavlíkové, I. Dostálka a M. Pavlíka z Olomouce. V 17.30 bude Mons. Hrdlička sloužit mši svatou, po které bude následovat autogramiáda.

Liturgická čtení

Neděle 5. 5. – 6. neděle velikonoční

- 1. čt.: Sk 8,5-8.14-17
Ž 66(65),1-3a.4-5.6-7a.16+20
Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!*)
Nebo: *Aleluja.*)
- 2. čt.: 1 Petr 3,15-18
Ev.: Jan 14,15-21

Pondělí 6. 5. – památka sv. Jana Sarkandra (v Čechách nez. pam.)

- 1. čt.: Sk 16,11-15
Ž 149,1-2.3-4.5-6a+9b
Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ.*)
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,26-16,4a

Úterý 7. 5. – ferie

- 1. čt.: Sk 16,22-34
Ž 138(137),1-2a.2bc-3.7c-8
Odp.: 7c (*Zachraňuje mě tvá pravice, Hospodine.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 16,5-11

Středa 8. 5. – nez. pam. P. Marie, Prostřednice všech milostí

- 1. čt.: Sk 17,15.22-18,1
Ž 148,1-2.11-12.13-14a.14bc
Odp.: *Nebe i země jsou plny tvé slávy.*
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 16,12-15

Čtvrtek 9. 5. – slavnost Nanebevstoupení Páně

- 1. čt.: Sk 1,1-11
Ž 47(46),2-3.6-7.8-9
Odp.: 6 (*Bůh se vznáší za jásetu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub.* Nebo: *Aleluja.*)
2. čt.: Ef 1,17-23
Ev.: Mt 28,16-20

Pátek 10. 5. – ferie

- 1. čt.: Sk 18,9-18
Ž 47(46),2-3.4-5.6-7
Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 16,20-23a

Sobota 11. 5. – ferie

- 1. čt.: Sk 18,23-28
Ž 47(46),2-3.8-9.10
Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 16,23b-28

Breviář pro laiky

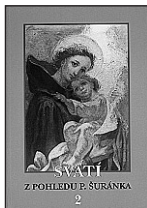
Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	5. 5.	6. 5.	7. 5.	8. 5.	9. 5.	10. 5.	11. 5.
Antifona	518	1708	518	1653	632	642	642
Žalm	783	786	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	1708	518	1653	632	642	642
Antifony	611	935	950	965	633	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	611	1710	618	1362	633	644	649
Antifona k Zach. kantiku	611	1361	618	1362	633	644	649
Prosby	612	1711	619	1655	633	645	650
Záv. modlitba	612	1361	619	1362	634	645	651
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	634	643	643
Antifony	519	519	519	519	635	643	643
Žalmy	926	940	955	971	635	1004	1019
Krátké čtení	612	616	619	622	637	646	651
Záv. modlitba	612	616	619	622	634	645	651
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	517	517	1714	517	628	628	641
Antifony	609	613	945	960	629	638	1009
Žalmy	916	930	945	960	629	638	1009
Kr. čtení a zpěv	609	613	1717	620	630	639	647
Ant. ke kant. P. M.	610	614	1361	620	631	640	647
Prosby	610	614	1718	621	631	640	648
Záv. modlitba	612	612	1361	619	634	634	645
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260

NOVINKY

SVATÍ Z POHLEDU P. ŠURÁNKA - 2. DÍL

Druhý díl textů, které vycházely v období září 1945 až květen 1948 v týdeníku Rozsévač. V publikaci nechybí ani jmenný rejstřík, usnadňující orientaci v textu.

*Místo rukopisu, brož., A5,
 240 stran, 150 Kč*

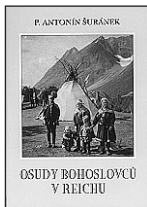

P. Antonín Šuránek:

OSUDY BOHOSLOVCŮ V REICHU

Odkaz P. Šuránka je sice aktuální i v dnešní době, přesto se s ním teprve nyní hlouběji seznamujeme. Kdo například ví, jak tento „svatý“ kněz pomáhal bohoslovcům nasazeným v německé Říši? Ti byli většinou posíláni na důlní práce s přibližně desetihodinovou pracovní dobou. Pracovali v oblastech, které byly bombardovány; někteří byli až za polárním kruhem. P. Šuránek s nimi korespondoval a posílal jim punkta, ve kterých je upevňoval ve věrnosti Kristu. Vzniklo tak pět cyklostylovaných oběžníků s názvem Sanctorum communio. Kromě toho posílal bohoslovcům osobní lístečky i různé praktické věci (hygienické potřeby...). O tom všem se lze dočíst v publikaci, kterou uspořádal P. Alois Kotek. Ten přidal také svědectví o tom, jak P. Šuránek své bohoslovce vychovával.

Místo rukopisu, brož., A5, 176 stran, 150 Kč

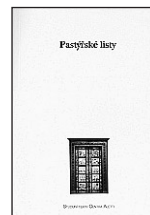
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

PASTÝŘSKÉ LISTY

Studijní texty XV.

Pastýřské listy olomoucké arcidiecéze z let 1948-1989 vycházejí jako vnitřní grant Cyrilometodějské teologické fakulty UP v Olomouci. Cílem práce bylo vyhledat pokud možno všechny pastýřské listy vydané pro olomouckou arcidiecézi. Podklad tvořila Acta Curiae Olomucensis nacházející se v knihovně Centra Aletti. Na stránkách této publikace se tedy ke čtenáři dostávají listy tak, jak se s nimi setkávali jejich původní adresáti. Jednotlivé pastýřské listy jsou řazeny chronologicky, nikoliv tematicky. Tato práce zcela jistě pomůže doplnit obraz církve u nás v době nesvobody.

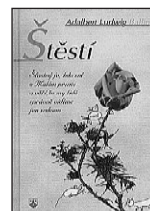
Centrum Aletti, brož., A5, 462 stran, 340 Kč

Adalbert Ludwig Balling: ŠTĚSTÍ

Milá a moudrá knížka, která nás málo slovy upozorňuje na čisté radosti našeho života. Často je přehlížíme pro jejich prostotu. Tato knížka nám potvrdí a zopakuje, co patrně víme, ale často vědět nechceme: že všechny velké věci jsou v podstatě prosté a dosažitelné. Texty doprovázejí perokresby Anny a Zuzky Kubů.

*Karmelitánské nakladatelství, váz.,
 108x170 mm, 56 stran, 79 Kč*

779 00 Olomouc 9
 706 43/02
 P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
 Dolní nám. 24
 Matice cyrilometodějská s. r. o.